

Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street

En Glass/Steagall-bankopdeling vil fritage staten og skatteyderne for at skulle dække insolvente bankers spillegæld. Vi vil opdele bankerne i banker, der kun laver normal ind- og udlånsaktiviteter, og som vil have et statsligt sikkerhedsnet, og investeringsbanker a la Saxo-bank, der må leve på egen risiko. Realkreditlån skal igen adskilles fra bankerne og yde billige realkreditlån til kunderne i stedet for være en malkemaskine for bankerne. Der skal ikke længere være »banker, der er for store til at gå ned«, som får bail-out, i form af statslige bankhjælpepakker, eller bliver hjulpet af bail-in-aktioner, som den på Cypren, hvor bankerne får lov til at stjæle bankkundernes penge.

Indtil nu har finansverdenen og de ledende politikere rundt om i verden tilsyneladende intet lært af finanskrisen i 2007-2008. I stedet for at sanere finansverdenen gennem indførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling lod man finansverdenen fortsætte sine usunde aktiviteter, og nu er de spekulative bobler større end nogensinde. Finansverdenen kræver, at brutale nedskæringer og en konfiskering af befolkningens bankindeståender og liv skal redde bankerne ved den kommende krise, men det vil ikke blot være et afskyeligt og umoralsk folkemord: Finansboblerne er allerede blevet så

uhåndterligt store, at finanssystemet aldrig vil kunne reddes.

Man skønner, at den aktuelle globale størrelse af fordringer fra udestående derivater (investeringspapirer, der ikke giver ejerskab til fysiske værdier, men hævdes at afdække risiko gennem at spekulere i kursudviklinger etc.), der er blevet ophobet som et produkt af spekulativ, finansiel praksis, nu løber op i hundreder af billioner af dollar, ja måske endda billiarder. Selv når man sammenligner med det aktuelle, pålydende, globale BNP, der skønsmæssigt ligger på omkring 70 billioner dollars, bliver det umiddelbart indlysende, at denne gæld aldrig vil kunne betales. Det store flertal af disse udestående fordringer er af ren spekulativ karakter, med absolut ingen forbindelse til en legitim, nødvendig, produktiv økonomisk aktivitet.

At fortsætte med hjælpepakker til denne enorme boble af fordringer, der stammer fra spekulativ spilleaktivitet, oven i en kollapset og hastigt skrumpende realøkonomi, vil være det samme som hurtigt at skabe en hyperinflation som i Weimar-Tyskland i global skala, og en økonomisk krise som i den mørke Middelalder.

Glass-Steagall standser denne katastrofe. Ved at genindføre en adskillelse af kommerciel bankpraksis og investeringsbankaktivitet, opdeler Glass-Steagall de pågældende fordringer i to, klart adskilte kategorier: de legitime og de illegitime, idet sidstnævnte er langt større end de førstnævnte. Vi må derfor erklære, at staten ikke har noget ansvar for at tilbagebetale tab, der er fremkommet ved spekulativ virksomhed, idet vi således afskriver disse gældsposter for milliarder i statens regnskaber. Vi tvinger alle banker – også de systemisk vigtige storbanker, som i USA er JPMorgan Chase, Citigroup, Morgan Stanley, osv., og som i Danmark er Danske Bank, Nordea etc. – til at blive opdelt i to dele: de såkaldte »investeringsgrene« på den ene side, og almindelig, god gammeldags bankdrift på den anden side. Under Glass/Steagall-loven vil kun normale banker modtage

statsgaranti, mens »investeringshuse« ikke længere vil nyde godt af en sådan beskyttelse.

Selv hvis investeringshusenes billioner i udestående »aktiver« ikke ligefrem annulleres eller fjernes ved lov, så erklærer vi ganske enkelt, at denne gæld er deres egen, deres eget ansvar, og ikke statens og befolkningens. Ikke én eneste øre i nye hjælpepakker skal gå til at betale denne gæld og uden denne kunstige beskyttelse vil disse aktiver hurtigt fordampe. Vi bliver denne cancer kvit, og vort banksystem bliver ført tilbage til sin nødvendige og uundværlige funktion. Dette er, hvad den erklærede hensigt var med Franklin D. Roosevelts originale Glass/Steagall-Lov af 1933, og det er, hvad vi må gøre i dag.

Danmark behøver Glass/Steagall-bankopdeling

Selv om mange økonomer vil insistere på, at en streng Glass/Steagall-bankopdeling er i modstrid med den europæiske tradition for »universelle banker«, og derfor ikke hører hjemme i den danske eller europæiske andedam, så taler de imod bedre vidende. Bankkrisen i 2007-2008 truede nemlig både Danmark og de fleste andre europæiske lande på selve vor økonomiske og finansielle eksistens.

Derfor nedsatte det danske folketing Rangvid-kommissionen for at undersøge, hvad der gik galt, og hvad man kan gøre for at forhindre en senere gentagelse, men desværre turde kommissionen ikke rette det kritiske blik mod selve det nuværende system. Derfor kom kommissionen ikke op med de tiltag, som f.eks. en Glass/Steagall-bankopdeling, der for alvor fjernerne truslen fra et finanssystem, der er gået amok. Et mindretal i kommissionen anfører i den endelige rapport, at man burde se på en tvangsopdeling af banker for at undgå banker, der er for store til at gå ned, og at man burde se mere på den rolle, bankerne havde spillet, i at skabe

krisen. Desværre fik disse kritiske røster ingen ørenlyd for deres ønsker. For nylig er man i stedet i Folketinget blevet enige om en bankaftale for de såkaldte SIFI-banker (banker der er så store, at de udgør en systemisk risiko for Danmark), men selv, når den er fuldt gennemført i 2022, fjerner den ikke faren for bankkrak, der kan vælte realøkonomien. Man tillader nemlig stadig bankerne at give sig af med næsten hvad som helst, og dermed er der ingen grænser for, hvor meget bankerne kan tabe. De finansielle værdier, bankerne mener sig at eje, kan når som helst fordampe som dug for solen, hvis tilliden i finansverdenen forsvinder.

Imens forsøger EU, i lighed med Obama-administrationen i USA, at gennemføre lovgivning, der vil sikre bankernes overlevelse gennem indførelse af »bail-in« (se side 4-5), en konfiskering af bankkundernes penge, som det skete i Cypern. Samtidig vil man forsøge at nationer kan beskytte sig imod, at deres bankkunder og skattebetalere kommer til at hæfte for bankredningerne, gennem at indføre en europæisk bankunion og et fælles banktilsyn. På den måde ville vi alle hæfte solidarisk for alle tab, der finder sted et eller andet sted i bankunionen. En skræmmende tanke, der bør medføre, at vi i Danmark under ingen omstændigheder tilslutter os et fælles banktilsyn eller en bankunion.

Den danske bankverden bør ikke længere være stedet, hvor man tjener hurtige penge på penge, men være en servicefunktion for realøkonomien. Derfor skal vi også, som en del af bankopdelingen, udskille realkreditselskaberne fra bankerne, så realkreditselskaber igen kan tjene kundernes behov for en billig finansiering af deres boligkøb – i stedet for at være en mellemmand, der sikrer, at bankerne tjener så meget som muligt på deres kunder.

Fra produktion til spekulation

I årtier har der fundet et skifte sted væk fra fysisk produktion og investering i infrastruktur og over til finansiel aktivitet for dennes egen skyld – og som i stigende grad er frakoblet enhver tilknytning til den fysiske realøkonomi. Finansverdenens finansielle kannibalisme betød, at nye kilder til likviditet måtte findes, og det fik man med den gradvise afskaffelse af den amerikanske Glass/Steagall-lovs adskillelse mellem normal bankaktivitet og finansverdenens spekulationsforretninger. Det begyndte for alvor i 1984, da Alan Greenspan, der dengang var ansat i J.P. Morgan-banken, skrev en pjece med titlen »Glass-Steagall genovervejet«.

Han fortsatte sin kampagne imod Glass/Steagall da han blev formand for Federal Reserve, hvor nøgleelementer i Glass-Steagall-loven konstant blev udhulet. Det endelige opgør med loven begyndte så i 1998, da Travelers Insurance fusionerede med Citibank, en fusion, der ville have været ulovlig under Glass-Steagall. Greenspan udstedte en midlertidig undtagelse for at få fusionen gennemført, og dernæst førte Wall Street en afpresnings- og intimideringskampagne imod kongresmedlemmerne og præsident Clinton, der endte med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven af 1999, som endegyldigt ophævede Glass-Steagall.

1999-loven skabte en ny klasse af »finansielle holdingselskaber«, der havde bemyndigelse til at tegne og sælge forsikringer og værdipapirer, udføre kommercielle og investeringsmæssige bankfunktioner, købe og sælge »derivater« og andre eksotiske instrumenter, samt befatte sig med andre spekulative aktiviteter. Denne lov var et skelsættende øjeblik i den udvikling, der førte til den aktuelle, generelle sammenbrudskrise af ikke blot USA's, men af hele den transatlantiske verdens finanssystem. Den legaliserede sofistikeret hasardspil og anbragte det under statslig

beskyttelse og garanti, der således tillod en akkumulering af en hidtil uset boble af fiktiv gæld. Gæld, som bankerne aldrig ville have påtaget sig, hvis ikke de havde vidst, at staten ville dække deres potentielle tab. Til sidst bristede boblen, og det gamle, nationaløkonomiske system døde i 2007.

De finansielle hjælpepakker, som USA's kongres, med truslen om udsigt til uro i gaderne, bankkrak og endog undtagelsestilstand hængende over hovedet, efterfølgende vedtog i 2008, indledte en ny, økonomisk tidsalder, der medførte, at den amerikanske stat nu var blevet kautionist for hele banksektoren. Det samme blev tilfældet i EU, hvor staterne hver for sig udstedte en universel garanti for alle bankerne – en garanti, der i Danmark lød på intet mindre end 4.200 mia. kr. Det blev en udbredt opfattelse, at bankvirksomhed er det samme som økonomien, skellet mellem suveræn regeringsudøvelse og udøvelse af bankvirksomhed blev udvisket.

Lige siden disse hjælpepakker har vi befundet os i en accelererende, generel sammenbrudskrise, som vi nu ser kulminere i budgetunderskud, der tvinger stater, regioner og byer til at gå fallit. Man fortæller så folkevalgte parlamentarikere, at de må gennemføre en politik, der slår deres eget folk ihjel, for at betale gæld, som finansverdenen egentlig var ophav til. Medlemmer af EU-kommissionen diskuterer allerede privat nødvendigheden af at begrænse gennemsnitslevetiden til 66 år (!), og ved en senatshøring den 10. oktober erklærede formanden for Den amerikanske Bankforening ABA, Frank Keating, at man burde indføre en aftrapning i de statslige tilskud til pensionister, efterhånden som de blev ældre, så de enkelte pensionister ikke belastede statens finanser for meget. Glass-Steagall burde aldrig være blevet ophævet!

USA genfinder Glass-Steagall

Efter at den amerikanske økonom Lyndon LaRouche i 2007 advarede om finanssystemets umiddelbart forestående sammenbrud, er han i stigende grad blevet midtpunkt for kræfter, der arbejder for en genindførelse af Glass-Steagall. Tre år efter finanskrisens udbrud i 2007 fremlagde den demokratiske senator Maria Cantwell sammen med den republikanske senator John McCain et tillæg, der ville have genindført Glass-Steagall, til den Dodd-Frank-lov, der blev udarbejdet for at håndtere lignende fremtidige kriser i bank- og finansverdenen – og som er blevet rollemodellen for de banktiltag, bl.a. EU arbejder med. LaRouche anførte en kampagne til støtte for Cantwell-McCain-lovtillægget, men til trods for, at loven havde rigeligt med stemmer til at blive vedtaget i Senatet, kom der et direkte indgreb fra Det hvide Hus og Wall Street, der forhindrede, at forslaget kom til afstemning i Kongressen. Der blev så i stedet fremlagt et alternativt lovforslag, kendt som »Volcker-reglen«, hvis specifikke formål var at blokere for en sådan genindførelse af Glass/Steagall.

Ikke alene gjorde den amerikanske Dodd-Frank-lov ikke en ende på muligheden for finansielle hjælpepakker, men introducerede også, under dække af at ville fremme »finansiel stabilitet« og »beskytte den amerikanske skatteborger ved at gøre en ende på bankhjælpepakker«, bail-in! Bail-in var det, som indskydere i Cyperns to største banker vågnede op til i marts måned 2013, da deres bankindeståender dels blev konfiskeret og båndlagt. De personer eller virksomheder, der havde mere end 750.000 kr. på deres konto, mistede 40 % af de overskydende indeståender. Det betød, at mange små og mellemstore virksomheder efterfølgende gik bankerot eller var tvunget til at fyre ansatte.

I USA vedtog man Dodd-Frank-loven, der i kapitel II angiver de legale retningslinjer for bail-in gennem Den lovformelige

Likvidationsmyndighed, OLA, som tillader »globale, systemisk vigtige, finansielle institutioner« (G-SIFI'er) at forblive åbne og operative, på direkte bekostning af deres kreditorer og indskydere. Ifølge både Paul Callelo, tidl. chef for Credit Suisses investeringsbank, og Wilson Ervin, tidl. chef for Credit Suisses risikoafdeling, »tilbyder bail-in en effektiv, ny måde at rejse ny kapital til finansinstitutionerne på, idet bankens egne penge [læs: dine penge!] anvendes, snarere end skatteborgernes.«

Planer om at rejse ny kapital til G-SIFI'erne ved hjælp af indskyderkonti var blevet diskuteret så tidligt som i slutningen af 1990'erne, men verden blev ikke præsenteret for denne »Plan B«, før man havde gennemført den første, dramatiske prøve kørsel i Cypern. Kort tid efter den cypriotiske bail-in bekræftede Jeroen Dijsselbloem, præsident for Eurogruppen, at beslaglæggelsen af bankkontiene i Cypern var »skabelonen« for håndteringen af fremtidige finanskriser. En skabelon, der går hånd i hånd med EU's planer om en bankunion og fælles banktilsyn, der kan sikre, at de deltagende lande og deres bankkunder i fællesskab hæfter for de kommende bankredninger. Noget der blev understreget på en konference i London den 11. marts 2013, hvor Vitor Constancio, vicepræsident for Den europæiske Centralbank, ECB, forklarede, at bail-in-mekanismen er et centralt element i Eurolands planlagte bankunion.

Det, man i øjeblikket er i færd med at gøre, er nøjagtig det modsatte af det, Franklin Roosevelt gjorde, da han var konfronteret med en lignende krise i 1932-33, pga. førende storbankers massive insolvens grundet tøjlesløs spekulation. Roosevelt forstod, at gæld, der var frembragt gennem spekulation, og som ingen relation havde til den produktive økonomi, ikke havde nogen egentlig værdi for økonomien og ikke gjorde sig fortjent til statsstøtte. Ved at adskille finanssektoren fra realøkonomien (som blev nedfældet i Glass/Steagall-loven) var Roosevelt i stand til at starte med

en ren tavle og dels dirigere kredit over til nødhjælp, for at formilde de menneskelige og sociale konsekvenser af den finansielle krise, og dels til specifikke projekter, der havde varig betydning for økonomien.

I dag insisterer Obama-administrationen, IMF, EU og ECB på at likvidere nationernes borgere og deres fysiske økonomi for at bevare de finansielle »værdier«. De fysiske virkninger af denne politik kan ikke komme som en overraskelse for nogen. De må derfor være overlagte og rækker langt ud over banksektoren. De betyder en kraftigt faldende levestandard og markant øget dødelighed for store dele af de berørte befolkninger på samme måde som Hitlers koncentrationslejre (inden de fik til formål at gasse uønskede befolkningsgrupper ihjel) ikke blot skaffede billig arbejdskraft til krigsindsatsen, men også førte til en kraftig reduktion i de indsattes levetid.

Poeten Manuel Alegre, der tidligere var næstformand for Portugals Socialistparti og to gange stillede op som præsidentkandidat, skrev rammende om det igangværende økonomiske sammenbrud i Europa:

»Vi er som hine fanger i koncentrationslejrene, der lever i den illusion, at deres tid måske endnu ikke er kommet, mens andre allerede blev stillet i kø til gaskamrene. Der er intet hagekors at se; ingen soldater brøler befalinger; sætningen 'Arbeit macht frei' er endnu ikke dukket op over indgangen til vort land. Men ... de behøver hverken invadere eller bombe os. De afsiger en kendelse og udsletter et land. ... Jeg kan ikke holde op med at føle mig som en cypriot. Jeg var overbevist om, at vi hørte til Den europæiske Union, et projekt om fælles velstand mellem ligeværdige og suveræne stater. Men Cypern, efter Grækenland og, i en vis forstand, også efter os selv, får mig til at indse, at dette Europa er et bedrageri. Det er ikke længere et projekt for fred og frihed; det er begyndt at blive en totalitær trussel med det mål at forarme os stater i Syden og gøre os til slaver.«

Glass/Steagall lovforslag i USA's kongres

Siden 1999 har amerikanske banker (og noget lignende er i dag tilfældet i de fleste andre lande) kunnet anvende almindelige bankindeståender og aktiver til at fremme handelen med værdipapirer på derivatmarkedet. Det var boblen på dette marked, der fik systemet til at eksplodere og medførte de amerikanske bankers bankerot i krakket i 2007-2008.

Fordi bankernes normale ind- og udlånsaktiviteter og deres spekulative aktiver er så kraftigt sammenblandet, var regeringen tvunget til at beskytte aktiverne i de banker, der foretager risikable satsninger, gennem en nærmest evighedsproces med hjælpepakker til bankerne og opkøb af giftige gældspapirer.

Det aktuelle lovforslag i USA's Repræsentanternes Hus, »Lov om at Bevægen til Klog og Fornuftig Bankpraksis af 2011«, H.R. 1505, sikrer en adskillelse af normal bankaktivitet og spekulative aktiviteter efter de retningslinjer, der blev udstukket i USA's Banklov af 1933, den såkaldte »Glass/Steagall-lov«. Lovforslaget påbyder følgende:

1. Kommercielle bankinstitutioner har ét år til at skille sig af med alle inesteringsbankenheder, hvor der ikke må forekomme nogen sammenblanding med hensyn til ledelse eller ejerskab mellem kommercielle og investeringsbankenheder.
2. Kommercielle banker er udelukket fra at anvende mere end 2 % af deres kapital til udstedelse, salg eller distribuering af værdipapirer (undtaget er visse begrænsede typer af værdipapirer).
3. Kommercielle banker er udelukket fra at udlåne deres

kommercielle bankindeståender til sådanne foretagender, der beskæftiger sig med udstedelsen og omsætningen af værdipapirer.

4. Ingen værdipapirer med lav, eller potentiel lav, værdi kan af en bank anbringes i dennes statsgaranterede, kommercielle bankenheder.

5. H.R. 129 tilføjer en yderligere forholdsregel, der ikke findes i den oprindelige lov af 1933, og som siger, at Glass/Steagall-loven har forrang med hensyn til regulering af bankerne, med præcedens i kendelse af 1971, Investment Company Institute mod Camp.

Glass-Steagall gennemtvinger en adskillelse af kommercielle banker og investeringsbanker, den gør en ende på den absurde forpligtelse over for banker, der er for store til gå ned, ændrer bankhjælpepakkerne, hvor staten indfrier giftig og uordentlig gæld, og vil stoppe den voksende fare for systemisk risiko.

International opbakning

Schiller Instituttet har gentagne gange sat Glass/Steagall på dagsordenen i Danmark, senest på Folkemødet på Bornholm i juni (se <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/910>) og på Folketingets kulturnat den 11. oktober, men ingen af Folketingets partier har endnu fremsat et lovforslag for bankopdelingen, i modsætning til en lang række andre europæiske lande:

I Schweiz, Europas næststørste finanscentrum, har parlamentets førstekammer netop vedtaget tre resolutioner for en Glass/Steagall-bankopdeling med klare flertal, og man er i gang med at forberede krav om en folkeafstemning, for at sørge for, at bankopdelingen bliver en realitet. I Italien har flere forskellige partier fremsat lovforslag om en Glass/Steagall-

bankopdeling i både senatet og deputeretkammeret. I såvel Sverige som Island har lignende lovforslag været til debat. Selv i Storbritannien, der huser City of London, verdens vigtigste finanscenter, som er centrum for det globale anglo-hollandsk-styrede, privatkontrollerede finanssystem, er der, med finansavisen Financial Times i spidsen, et voksende krav om en Glass/Steagall-bankopdeling.

I USA, Glass/Steagall-lovgivningens ophavsland, er det i mellemtiden blev tidens varmeste emne. En lang række økonomer og samfundsdebattører har meldt sig ind i debatten for Glass/Steagall, inklusive Sandy Weill, den tidligere chef for Citigroup der oprindeligt var en drivende kraft i at få ophævet Glass/Steagall-loven. En mobilisering fra LaRouche-kampagnen har medført, at halvdelen af alle delstatskongresserne nu har introduceret resolutioner til støtte for en genindførelse af Glass/Steagall, og i Washington har Marcy Kapturs lovforslag i Repræsentanternes Hus nu 75 medstillere fra såvel det demokratiske som republikanske parti, og der er fremsat to lovforslag i Senatet.

Støttebreve og appeller til kongressen er væltet ind fra Europa og hinsides med indtrængende opfordringer om en hurtig genindførelse af Glass-Steagall, der ville have gennemslagskraft til at transformere hele den transatlantiske dynamik. Den 16. oktober indrykkede LaRouchePAC en annonce i Washingtonavisen The Hill, med 40 underskrifter af folkevalgte repræsentanter, fagforeningsfolk og andre prominente personer, der opfordrede kongressen til omgående at følge op på successen med at stoppe krigen imod Syrien ved at genindføre Glass/Steagall, så man kan stoppe Wall Streets krig imod den amerikanske befolkning.

LaRouche-kampagnen forsøger at få den hurtigt voksende utilfredshed i den amerikanske befolkning og den voksende erkendelse af, at Obama er en afgørende del af problemet, kanaliseret over i vedtagelsen af Glass/Steagall og afsættelsen af Obama. Det er blevet langt mere sandsynligt

efter det store sammenstød mellem præsident Obama og Kongressen – i forbindelse med finansloven for 2013-2014 og nødvendigheden af at hæve det amerikanske låneloft – for Obama afslørede i forbindelse med forhandlingerne, at han er særdeles villig til at lave nedskæringer i Social Security (en folkepension, som ansatte indbetaler til), Medicaid (statstilskud til medicin) og Medicare (statstilskud til læge- og hospitalsbehandling). Det fik mange demokrater, der indtil nu har forsvaret Obama og hans politik, til at forstå, at han er en afgørende medspiller i Wall Streets forsøg på at fjerne disse sociale ordninger.

Richard Trumka, formanden for den største amerikanske fagforening AFL-CIO, holdt en tale i Las Vegas den 21. oktober, hvor han kraftigt advarede Washingtons politikere imod at skære i disse programmer: »Ingen politiker, jeg er ligeglad med fra hvilket parti, vil slippe af sted med at skære i Social Security, Medicare- eller Medicaid-tilskuddene. Glem det«. Han advarede derefter potentielle Obama-medløbere direkte: »Denne advarsel tæller dobbelt for demokrater. Vi vil aldrig glemme. Vi vil aldrig tilgive. Og vi vil aldrig holde op med at arbejde for at gøre slut på jeres karrierer.«

Det afgørende spørgsmål er, hvorvidt kasinobankerne eller befolkningen skal overleve. De, der vælger at redde befolkningen, har intet andet valg end at smide det nuværende, bankerotte system over bord og satse på løsningen med Glass-Steagall, kreditsystem og store infrastrukturprojekter. I modsat fald vil vi se et accelererende sammenbrud af den fysiske økonomi med massearbejdsløshed og voksende armod, massive offentlige nedskæringer, der smadrer sundhedsvæsenet og den almene velfærd. Dødeligheden vil som et resultat stige kraftigt i befolkningen, og de tilbageværende virksomheder vil lide kraftigt under en kollapsende økonomi. Konsekvenser, som allerede kan ses i Grækenland, Spanien, Portugal og Cypern, og som vil udbredes til hele EU og USA, hvis vi ikke skifter kurs. En Glass/Steagall-bankopdeling og et farvel til

finansspekulationens tidsalder er det første skridt på vejen ud af dette mareridt for Danmark, EU, USA og resten af verden.

»Grøn« er ved at slå os ihjel

Råddenskab er så vidt udbredt, at de fleste mennesker ikke længere lægger mærke til den; men grøn ideologi og politik er i færd med at slå os ihjel. Samtidig med, at vi lukker Wall Street ned, er det vores komplementære politik at lukke den grønne politik ned og igen komme i gang med økonomisk fremgang.

Intet område af verdensøkonomien har undgået ødelæggelse gennem den grønne politik, der er blevet finansieret og gennemtvunget af de store Wall Street-financierer og anglo-hollandske ditto. Nemlig:

Energi: Takket være grøn sabotage af nuklear fission og fusion, lever store dele af verdens befolkning uden livreddende elektricitet og er dømt til elendige, korte liv, for ikke at tale om virkelig, miljøbestemt fornedrelse.

Vand: Grøn politik har dræbt de fleste af de betydeligste vandstyringsprojekter, der har været fremme på tegnebordet siden TVA [Tennessee Valley Authority], under påskud af at redde »naturen« og »de sparsomme ressourcer«, og har således prisgivet menneskeheden til ødelæggende oversvømmelser, tørke, vandbårne sygdomme og fødevaremangel.

Fødevarer: Den grønne politik har systematisk angrebet de videnskabelige investeringer og tilnærmelser til udvidelsen af verdens fødevarerforsyning, idet den benytter perverterede argumenter, der favoriserer lokale landmænd og »naturlige«

fødevareremner for at maskere planen om at reducere verdens befolkning.

Befolkning: Ved hjælp af den kunstigt skabte knaphed på energi, vand og fødevarer har den grønne bevægelse direkte angrebet menneskets kerneidentitet som et skabende væsen og har derved retfærdiggjort en politik, der afskriver hele befolkningsgrupper som »overflødige« eller som »liv, der ikke er værdige at leve«. Dette nedværdigende koncept om menneskeheden som »blot endnu en dyreart« indeholder potentiale til at tilintetgøre mange flere menneskeliv, end alle de ovenfor nævnte materielle afsavn.

Den »grønne« politik må afskaffes! Den er i modstrid med den menneskelige eksistens' virkelighed, som har været afhængig af, at mennesket har anvendt sine skabende evner til at forøge sin magt over naturen gennem forøgelsen af energigennemstrømningstætheden. Enten gør mennesket fremskridt mht. viden og produktiv evne, eller også dør det.

Frem til omkring det tidspunkt, hvor mordet på John F. Kennedy skete, var denne idé om fremskridt, frem for alt andet, indlejret i den amerikanske identitet. Denne idé havde smittet til hele sektioner af verden – Tyskland, Japan, Rusland og andre dele af Europa og det amerikanske kontinent. Det var en idé, der med enorm kraft havde inspireret folk til at udføre store foretagender og projekter, der stadig den dag i dag opretholder civilisationen.

Det er netop årsagen til, at verdens førende finansoligarki, centreret omkring de anglo-hollandske monarkier, optrappede sin »grønne« bevægelse i 1960'erne. Denne bevægelses kerneinfrastruktur, der er skamløst baseret i racehygiejnebevægelsen, var der allerede, men fra 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne voksede den kraftigt – gennem Verdensnaturfonden, Grænser for Vækst, »anti-atomkraft« og den perverterede rock-narko-sex-modkultur, der i dag er den dominerende kultur i den globaliserede verden. Deres plan, som

Lyndon LaRouche har understreget, og som den grønne bevægelses dokumenter og talsmænd gentagne gange åbenlyst har erklæret, er at reducere det menneskelige befolkningstal, som de kalder en »cancer« på Jorden, fra det nuværende godt 7 milliarder, til et angiveligt »bæredygtigt« befolkningstal på mindre end 1 milliard.

Der kan ikke være nogen »bæredygtig«, menneskelig eksistens uden teknologisk fremskridt! Enten gør mennesket fremskridt mht. sin magt og sine intellektuelle evner, eller også dør det. Den grønne ideologis mentale råddenskab vil meget let falde bort, efterhånden som vi atter indlader os på store projekter, men vi må direkte identificere den som det onde, den er.

»Grøn« skal, sammen med Wall Street, væk!

Foto: Norris Dam fra 1936, en projekt i TVA

Hvad er et ægte geni? Cusanus, Kepler og Shakespeare. Af Lyndon LaRouche

Download (PDF, Unknown)

af Lyndon H. LaRouche Jr.

Introduktion:

Den amerikanske økonomiske krise i august-september 1971 var starten på en virkelig revolutionær fase i mit eget liv. Efter rækken af snigmord, først på præsident John F. Kennedy og sidenhen på hans bror Robert, der i realiteten var en præsidentkandidat, blev USA trukket ned i hængedyndet af en tåbelig krig i Indokina.

Ifølge den største amerikanske militærperson på den tid, general Douglas MacArthur, var påbegyndelsen af denne værdiløse krig i Indokina i virkeligheden en utilgivelig handling imod USA vitale strategiske interesser: Med »Vietnamkrigen« gik USA's ind i en britisk lagt fælde.

Det var fra starten en værdiløs krig, en krig, der, sammen med en række efterfølgende krige, som involverede USA og andre, bragte USA på det, som tydeligvis var en hidtil endeløs transatlantisk nedtur, en årtier lang slingrekurs ned ad en glat skråning.

Ligeledes iscenesatte »den utilslørede forbryder« Tony Blair (under den engelske dronning), som et ekko af denne angloamerikanske dårskab i Indokina, senere svindelagtigt en endnu mere værdiløs lang krig i Irak (og andre steder), efter hvilken verden hurtigere og hurtigere er gledet ned af et moralsk, kulturelt og økonomisk skrånplan – i realiteten en glidebane mod tærsklen til et globalt termonukleart helvede.

En dialog mellem kulturer: En hyldest til Nicolaus af Cusa. Specialrapport

Grunden til, at denne særlige mand er så usædvanlig vigtig, er, at det var hans idéer, der gav den skønne, Italienske Renæssance, Firenzes Gyldne Renæssance, et endnu mere ophøjet udtryk, fordi han var det største af alle de genier, der fandt sammen på den tid. Det var denne utrolige, fantastiske eksplosion af menneskelig kreativitet, der kom frem i denne Renæssance, der formåede at besejre det fjortende århundredes mørke tidsalder. Og mere end nogen sinde tidligere er det presserende nødvendigt at studere dette eksempel fra Den gyldne Renæssance for at finde nøglen til at besejre nutidens mørke tidsalder.

Download (PDF, Unknown)

Tema-artikel: Helga Zepp-LaRouche: Global ensretning? Opråb til modstand!

»Hvad er en »miljøkatastrofe«? Det er en katastrofe, som »miljøforkæmpere« er ansvarlige for. (Citat fra artiklen »Oversvømmelseskatastrofe: I stedet for »økologi« og »euro« – Glass-Steagall for genopbygning!« af Alexander Hartmann fra

den 8. juni, 2013)

For at følge op på de skandaløse oversvømmelseskatastrofer i Mellemeuropa, der fandt sted tidligere på året, og som har drevet mange mennesker fra hus og hjem, oversvømmet store arealer landbrugsjord og dermed ødelagt en stor del af årets høst, samt forrettet store skader på bygninger og infrastruktur, alt sammen skader til en betragtelig sum, der kommer oven i den i forvejen anstrengte økonomi, vil Schiller Instituttet køre et tema til belysning af den grønne kult, der ikke alene i snart mange årtier har været med til at forhindre nødvendige investeringer i energi og infrastruktur, men også har en »skjult dagsorden«, der hedder befolkningsreduktion. Her følger en artikel af Helga Zepp-LaRouche, som hun skrev i 2011 efter atomkraftulykken i Japan som følge af jordskælv. Artiklen er oversat fra tysk og har ikke tidligere været udgivet på dansk.

Global ensretning?

Opråb til modstand!

Af Helga Zepp-LaRouche

Oversigt:

- **Indledning**
- **En grøn Leviathan?**
- **I baggrunden: Det britiske**

Imperium!

- **European Climate Foundations
»finanspartner«**
- **En rationel debat i stedet for
mediehysteri!**
- **Den virkelige trussel**

Den 30. april, 2011

Dette opråb henvender sig til alle mennesker i Tyskland, der endnu er i stand til at tænke fornuftigt og er modige nok til at stå ved deres erkendelse.

Det er dette opråbs formål at sætte en ærlig og åben diskussion i gang blandt videnskabsfolk, repræsentanter for et produktivt samfund og andre mennesker, som er overbevist om, at det er vor arts skabende evne, der gør os forskellig fra alle andre levende væsener, og som også i fremtiden vil gøre det muligt for os at overvinde udfordringer, vi måtte blive stillet overfor, gennem en dybere, videnskabelig erkendelse. Det henvender sig også til de personer, der vil engagere sig i, at Tyskland, i tilknytning til sin tradition som et digternes, tænkernes og opfindernes folk, yder sit bidrag til udformningen af en retfærdig økonomisk verdensorden i et univers under udvikling.

Hele verden undrede sig over den tyske regerings enestående reaktion på hændelserne i Japan den 11. marts, da denne pr. dekret gennemførte et moratorium af den forlængelse af atomkraftværkernes levetid, der først vedtoges om efteråret, og som konsekvens omgående tog syv ældre atomkraftværker ud af el-nettet. Selv Frankfurter Allgemeine Zeitung, FAZ talte om

energipolitisk hjernevask.

I total modsætning hertil erklærede talsmænd for regeringerne i Japan, Ukraine, Frankrig, Holland, Finland, Rusland, Kina, Indien, Sydkorea – for blot at nævne nogle – med forskellige formuleringer, at den lære, der måtte drages af katastrofen i Fukushima, kun kunne være, at man så hurtigt som muligt måtte bygge den næste generation af atomreaktorer, der ifølge deres natur er sikrere, som f. eks. højtemperaturreaktorer, samt udvikle kernefusion, men at anvendelsen af atomkraft i fremtiden vil være uundværlig for menneskehedens energiforsyning.

Hvad var der sket i Tyskland? Hvad var årsagen til, at repræsentanter for koalitionspartierne, der indtil da gjaldt for at være faste støtter af atomkraft som absolut nødvendig for Forbundsrepublikken Tysklands energisikkerhed, således pludselig kun søgte at overgå til forslag, der ville fremskynde en nedlæggelse af atomkraft? Skyldtes det, at, som Helmut Schmidt konstaterede, tyskernes »grundlæggende tilbøjelighed til usikkerhed« som et resultat af to tabte verdenskrige, altså den i hele verden, med det tyske ord »Angst« [frygt], velkendte grundlæggende disposition hos den tyske befolkning, her havde en effekt?

Eller var det den snæversynede bevarelse af magten for enhver pris, der drev Merkel, Mappus, Lindner og co. til, forud for landdagsvalget i Baden-Württemberg og Rheinland-Pfalz, i en selvopfyldende profeti, der ilede foran dem, ville syne grønnere end de grønneste Grønne – for således netop igennem denne vendekåbepolitik at signalere, at den politik, de hidtidig havde haft, øjensynlig havde været forkert og De Grønnes rigtig? Og netop dette signal blev dernæst honoreret af vælgerne, idet mange flere af dem valgte De Grønne.

Ved siden af disse tertiære faktorer er der imidlertid endnu nogle skandaløse fakta, som – i vid udstrækning endnu ubemærket af offentligheden – står bag forbundsregeringens

energipolitiske vending, hvilket i det følgende vil blive bevist: intet mindre end et angreb fra Det britiske Imperium på Tyskland som industrination.

En grøn Leviathan?

Beviset består i et oprørende dokument, som forbundsregeringens Videnskabssagkyndige Råd for Miljøforandringer (WBGU) offentliggjorde den 7. april under titlen »Verden under forandring – samfundskontrakt for en stor transformation«. Et »Resumé for beslutningstagere« af en hovederklæring fra WBGU er et uforblømt forslag til en global økofascisme, et grønt verdensdiktatur i traditionen efter Thomas Hobbes, H. G. Wells og Carl Schmitt, der sigter mod den totale »de-karbonisering« af verdens energiøkonomi. Med dette menes den endegyldige eliminering af atomkernespløtning, som frarådes, kernefusion, der ganske vist muligvis kan opnås, men skulle være for kompliceret, såvel som den totale afståelse fra fossile energikilder som kul, olie og gas i året 2050.

Undersøgelsen har været under forberedelse i nogle år og betegnes interessant nok af formanden for WBGU, professor dr. Hans Joachim Schellnhuber, som »Masterplan for en samfundsmæssig transformation«, og som egentlig burde kaldes »Masterplan for en imperialistisk ensretning« eller »Masterplan for den menneskelige arts kollektive selvmord«.

At denne ensretning i hvert fald i Tyskland allerede i vid udstrækning har fundet sted, kunne man ikke mindst se på den fuldstændig ensrettede medierapportering og politikernes enstemmige kor efter den 11. marts. Schellnhuber vejrede helt tydeligt morgenluft og forelagde regeringen sin Masterplan, som de ansvarlige ministre Röttgen og Schavan dernæst i denne situation fandt »meget nyttig«.

Hvis undersøgelsens primitive forestillinger, der tydeligvis repræsenterer grundlaget for Merkel-regeringens beslutning om hurtigst muligt at nedlægge atomkraft, bliver til virkelighed, ville det ikke blot betyde Tysklands tilintetgørelse som industrination med et ituslået, men dog endnu stadig væk relativt fungerende socialsystem. Tyskland ville også springe ud af verdenssamfundet som et land, der m. h. t. videnskab ville kunne bidrage med noget betydningsfuldt for menneskehedens virkelig eksistentielle problemer. Det ville frivilligt eliminere potentialet for den videnskabelige opdagelse af nødvendige erkendelser, fordi det ville lænke menneskelige og industrielle ressourcer, såvel som finansielle midler, i fuldstændig vildledende områder med teknologier med ringe energigennemstrømningstæthed. Frem for alt ville studenters og forskeres intellektuelle potentiale blive tilintetgjort gennem en fuldstændig unaturlig konstruktion, og dermed ville chancen for at komme sig fra denne vildfarelse blive tilintetgjort.

Undersøgelsens metodologiske opstilling reflekterer fuldstændig den statistiske, lineære tænkning i komplekse computermodeller, sådan som de i øvrigt anvendes af systemanalytikere, og sådan som vi f. eks. allerede kender det fra Romklubben: computeren bliver programmeret således, at det tilsigtede resultat derved fremkommer. At denne »Masterplan« netop kommer til verden på et tidspunkt, hvor USA står foran statsbankerot, euroen står foran sammenbrud og det internationale finanssystem står foran en eksplosiv hyperinflation som i Tyskland i 1923, at altså denne undersøgelses vedvarende overlevelseschancer er lige så gode, som en snebolds i helvede, siger alt om dette råds forhold til virkeligheden og dets videnskabelige kompetence.

Man kan kun anbefale alle borgere, at de frem for alt så hurtigt som muligt selv læser det allerede tilgængelige »Resumé for beslutningstagere« (findes på WBGU's internetside, www.wbgu.de), og at de ikke begår den samme fejl,

som man gjorde i Tyskland med en vis anden persons offentliggjorte værk i 1925 – nemlig, at det ikke blev grundigt læst eller taget alvorligt.

Det, der her expressis verbis bliver foreslået, er en »transformation«, i hvilken produktion, forbrugsmønster og livsstil vil blive lige så grundlæggende forandret, som det skete i de to tidligere fundamentale transformationer i verdenshistorien. Med disse to transformationer menes overgangen fra jæger/samler-samfundet til opfindelsen og udbredelsen af agerbrug og kvæghold, altså den såkaldte »neolitiske revolution«, såvel som den »industrielle revolution«, der udgør overgangen fra agrarsamfundet til industrisamfundet – blot således, at denne transformation denne gang er bagudrettet, mod en »klimabæredygtig og vedvarende økonomisk verdensorden«. Og dette betyder energigennemstrømningstætheder, der, selv om forfatterne naturligvis ikke siger det sådan, i realiteten modsvarer det førindustrielle samfunds befolkningspotentiale, altså rundt regnet omtrent to milliarder mennesker. For når udviklingslandene og de såkaldte overflodslande bliver underkastet dette økodiktat, vil dødsraten stige hæmningsløst.

For at kunne skabe »samfundsgrundlaget« for denne nye, varige, økonomiske verdensorden, forlanger ophavsmændene på bombastisk vis en ny »overenskomst i verdenssamfundet«, hvis idé udtrykkeligt er knyttet til »den tidlige modernismes naturret som forlæg«. Om man med dette mener en overenskomst med samfundet i Rousseaus ånd, hvor det kræves, at »ethvert samfundsmedlems alle rettigheder går op i helheden«, eller »Den store Leviathan« af Thomas Hobbes, hvor menneskene overdrager deres magt og styrke til overherrerne i staten, som repræsenterer den udøvende, lovgivende og dømmende magt i en person, besidder et magtmonopol, og hvis myndighed aldrig mere kan ophæves, nævnes ikke klart.

I hvert fald skal den nye Leviathan, der her har den moderne betegnelse »global styrelsesarkitektur«, og hvis øverste

instans skal være et »FN-råd for varig udvikling, der er jævnbyrdigt med sikkerhedsrådet, og som reflekterer det 21. århundrede«, være en verdensregering, der repræsenterer den absolutte myndighed.

I baggrunden: Det britiske Imperium!

De altid eksisterende forestillinger om verdensdiktatur i form af imperier peger også i hr. Schellnhubers undersøgelses form på denne tænknings rødder – og frem for alt på disse planers cui bono. I hvis interesse er et grønt verdensdiktatur i dag, i hvilket befolkningspotentiallet, på trods af alle undersøgelsens salvelsesfulde ord, ville blive reduceret til ikke mere end to milliarder mennesker? Der findes kun en eneste dannelse i verden, som dette passer på: Det britiske Imperium.

Med Det britiske Imperium skal ikke forstås De britiske Øer, men derimod globaliseringssystemet, med sin sammenfletning af centralbanker, hedgefonde, anpartsselskaber, skyggebanker, forsikrings- og genforsikringsselskaber, der i de seneste 20 år har gennemført en total afregulering af finanssystemet, og hvis hovedkvarter, unægtelig ikke tilfældigt, er i City of London.

Dette globaliseringssystem behøver, efter at diverse bobler er bristet, som f. eks. IT-sektorens nye marked og det amerikanske ejendomsmarked, en ny boble, og hvad kunne vel være mere lukrativt end gigantiske investeringer i de såkaldte »bæredygtige energier« og den nye afladshandel, læs: handel med CO2-udledningsrettigheder – frem for alt, når man først en gang har sat konkurrenterne: atom- og kulkraftværker, olie og gas, ud af spillet. Denne kasinoøkonomi, der er håbløst bankerot, behøver høje profitrater – hr. Ackermans berømte 25 % – for at holde boblen i live, og hvad kunne vel være bedre egnet end en »stor transformation«, hvor de, der arbejder med

de bæredygtige energiformer, stryger den store gevinst?

At den ekstremt lave energigennemstrømningstæthed i disse »bæredygtige« energier også kun tillader et massivt reduceret befolkningspotential, burde til gengæld passe en Prins Philip særdeles godt, en Prins Philip, som gentagne gange har erklæret offentligt, at han ville genfødes som en virus for så meget desto bedre at kunne bidrage til befolkningsreduktionen, og hvis World Wildlife Fund (WWF) har opnået den tvivlsomme ære at være den organisation, der i de forgangne fire årtier har saboteret flest udviklings- og infrastrukturprojekter over hele verden, med de velkendte, katastrofale konsekvenser for de berørte befolkninger. Allerede før stiftelsen af WWF og International Union for Preservation of Nature og deres forskellige forløberorganisationer så det britiske monarki den store fordel i at skabe naturparker og reservater for, under påskud af naturbeskyttelse, i virkeligheden at bevare kontrollen over råstoffer og således forhindre en udvikling af den respektive befolkning.

Ingen har bedre beskrevet imperiers måde at fungere på end den reaktionære statsteoretiker, Joseph de Maistre, i sit værk Breve til en russisk adelsmand fra 1815, i hvilket han beskriver den fra fødslen overlegne monarks angivelige ret til, gennem frygt og terror, at holde det mindreværdige folk i skak. I den sammenhæng bliver de sande hensigter altid skjult under et ideologisk dække, alt går ud på, at den respektive, berørte befolkning inderliggør ideologien og anser den for at være sin egen, personlige anskuelse.

Et typisk eksempel på at skabe en sådan frygt var Romklubbens store løgn om de angivelige grænser for vækst, et fuldstændig fingeret scenario, som helt bevidst udelod det videnskabelige og teknologiske fremskridts rolle i definitionen af råstoffer, og som på en fuldstændig absurd måde fremstillede universet som et slags lukket system. Dette makværk, der i 1970'erne med stort propagandaopbud blev kastet ud markedet på flere sprog samtidigt, har måske spillet den vigtigste rolle i skabelsen

af den økologiske bevægelse.

En anden sådan stor løgn er tesen om den angiveligt menneskeskabte klimaforandring, som, i betragtning af galaktiske cyklusser adskillige gange så mægtige indvirkninger på processer i vort solsystem, ganske enkelt bare er latterlig. Siden begyndelsen af 1970'erne, samtidig med Romklubbens teser, opstod der på East Anglia University en klimaforskningsenhed, der senere pga. datamanipulationsskandalen omkring prof. Phil Jones skulle blive berygtet. Schellnhuber, der i 1991 var en af de stiftende direktører af Potsdamer Institutet for Klimaforskning, og som i 2001 deltog i en stor konference om klimaforandringer, arrangeret af British Royal Society, spillede en nøglerolle i skabelsen af Tyndall Centre på East Anglia University, som han ledede fra 2001 til 2005, og hvis hovedopgave bestod i at finde »løsninger« på klimaforandringerne, dvs. scenarier for reduktion af CO₂.

I sin funktion som forskningsdirektør ved Tyndall Centre blev Schellnhuber i begyndelsen af 2004, sammen med Tony Blairs videnskabelige toprådgiver, Sir David King, bogstavelig talt på opdrag af Hendes Majestæt Dronning Elisabeth II udsendt til USA på en yderst delikat, strategisk mission: Den eensindige George W. Bush skulle udsættes for pres for at acceptere tesen om den menneskeskabte klimaforandring. Britiske Observer fra den 31. oktober 2004 beretter om en påstået sådan »sjælden intervention i verdenspolitikken« fra Dronningen, med hvilken hun har pålagt Tony Blair den opgave at udføre lobbyarbejde over for Bush vedr. klimaforandring, efter at hun har bemærket de alarmerende effekter af klimaforandringen – how shocking – over sine slotte, Balmoral i Skotland og Sandringham i Norfolk. Dronningen skulle, i tillæg til sine iagttagelser af dette fænomen, være blevet imponeret af Sir David Kings bevismateriale, der beskriver klimaforandringer som en større trussel end terrorisme.

Observer citerer en officiel, amerikansk kilde for at sige, at

Det hvide Hus, efter Sir David Kings og Schellnhubers besøg, endda sendte en skriftlig klage til Blair over deres aggressive opførsel. Øjensynligt følte Hendes Majestæts udsendinge, at de havde den indre autoritet til at forklare juniorpartneren i den særlige, angloamerikanske relation, at hans holdning i klimaspørgsmål var uacceptabel.

I begyndelsen af november 2004 fandt der en lige så usædvanlig begivenhed sted i den engelske ambassade i Berlin, nemlig en britisk-tysk klimakonference, der blev åbnet af Queen Elisabeth II personligt, og i løbet af hvilken hun udnævnte professor Schellhuber til »Honorary Commander of the Most Excellent Order of the British Empire« (CBE). Og når the Queen betænker en undersåt med en fortjenstorden, må han fremover stolt kalde sig 'Officer' eller rent ud 'Commander of the Order of the British Empire', skrev Spiegel-Online den 27. april i en artikel om Prins Williams og Kate Middletons kommende bryllup. Medbragte Schellhuber, med sin modtagelse af ordenen, indrømmelser til gengæld for sin status i Imperiet? Det var præcis, hvad han gjorde.

På denne konference, hvor Klaus Töpfer, i sin egenskab af direktør for United Nations Environmental Program (UNEP), havde formandsskabet, og hvor miljøministrene fra Storbritannien, Margaret Beckett, og Tyskland, Jürgen Trittin, deltog, blev det besluttet, at Storbritannien og Tyskland fremover ville påtage sig et nyt partnerskab og lederskabet i klimaspørgsmålet.

Konferencens deltagere forsøgte da heller ikke at lægge skjul på, at finanscentrene London og Frankfurt skulle spille en nøglerolle i at få de europæiske og globale pensionsfonde, forsikringsfagfolk og forsikringselskaber til at engagere sig klimavirksomheden. Tony Blair erklærede over for konferencen pr. videobudskab, at denne nye, anglo-tyske alliance skulle overbevise de øvrige nationer om de menneskeskabte klimaforandringer. I forbindelse med denne klimakonference fandt der dernæst en fælles pressekonference mellem den

britiske ambassade, det tyske miljøministerium og UNEP sted, hvor man orienterede om programmet.

Begivenhedens genealogi fortæller i adskillige bind, at i denne konferences kombination af indhold og persongalleri findes de åndelige rødder til WBGU's »store transformation«. Idéen om den såkaldte dekarbonisering af den tyske økonomi, der i løbet af ganske kort tid ville fordrive alle energiintensive industrier fra Tyskland, og dermed ville knække rygraden på den tyske økonomi, kommer beviseligt direkte fra Queen Elisabeth II og hendes befolkningsreduktionselskende ægtemand, Prins Philip. Og chefrådgiver i klimaspørgsmål til forbundskansler Merkel siden hendes tid som miljøminister bærer, siden 2004, Det britiske Imperiums højeste orden. Det drejer sig altså om et geostrategisk angreb på Tyskland som industrination fra Det britiske Imperium. Det er ikke en konspirationsteori, men det er tværtimod Kejserens Nye Klæder, vi her ser. Åh, pardon, Dronningens Nye Klæder, selvfølgelig!

Deres søn, Prins Charles, hvis bagværk Renate Kunast beundrer så meget, var, ligesom Schellnhuber, ekstremt aktiv i forberedelserne til klimatopmødet i København, og i dette øjemed besøgte de hinanden i Potsdam og i St. James Palace.

Heldigvis, lige i rette tid før topmødet i København, brød E-mail-skandalen i East Anglia University ud, i hvilken det uden skygge af tvivl blev afsløret, hvordan så godt som hele IPCC-netværket af såkaldte klimaforskere havde forfalsket data om de angiveligt menneskeskabte klimaforandringer. Denne afsløring af historiens største videnskabs-skandale og den kendsgerning, at repræsentanterne for G77-gruppen i København ikke havde lyst til at underskrive en »selvmordspagt«, som deres talsmand, Lumumba Di-Aping, kaldte det, førte som bekendt til, at topmødet blev en total fiasko. I denne forbindelse erklærede Lord Monckton:

»Københavneraftalen siger, at den vil oprette en

verdensregering. Det har i flere århundreder været ambitionen hos bestemte bureaukrater, bestemte politiske grupper, fascister, frimurere, marxister. Alle disse forskellige grupper ville – samtidig eller på hinanden følgende – tilkæmpe sig verdensherredømmet. Nu har de fundet en måde at opnå dette på gennem det, man, under navnet Red Planeten – der slet ikke behøver nogen redning – kunne kalde en bureaukratisk statsstreg. Der er ikke nogen klimatrussel. De er kommet til den slutning, at de kan overtale selv Vestens frie nationer til at opgive deres frihed og sluttelig afgive al økonomisk og økologisk magt til en ikke-valgt verdensregering.«

Efter topmødet i København var ikke blot IPCC fuldstændig miskrediteret, men frem for alt gjorde Kina og Indien det klart, at de ikke ville underkaste sig et diktat fra denne verdensregering. Egentlig burde denne sag, efter denne blamage for løgnerne, være færdig. Men, idet de satsede på befolkningens korte hukommelse og det rådende mediediktatur, fortsatte European Climate Foundation (ECF), hvis rådsformand naturligvis er vor bærer af den britiske orden, professor CBE Schellnhuber, med at finansiere aktiviteterne i den såkaldte Klimalliance, i hvilken man f. eks. finder sådanne organisationer som Campact.de, Attac, BUND og den tyske aflægger af Prins Philips WWF. Ganske uanset, om det drejede sig om nedlukning eller stop for nybyggeri af kulkraftværker, Stuttgart 21 eller Castortransporterens »skrotning«, så flød pengene i rigelige mængder til aktivisterne og deres udstyr. Og hvordan bliver ECF finansieret?

European Climate Foundations »finanspartner«

Med til at grundlægge European Climate Foundation (ECF) var blandt andre særligt Jamie Cooper Hohn, hvis ægtemand, Chris Hohn, er leder af hedgefonden The Children's Investment Fund

(TCI). En anden vigtig rolle indtages af George Polk, som dernæst blev direktionschef i ECF. Ved grundlæggelsen fik Polk hjælp fra EcoFin Ltd. i London, en verdensomspændende finansrådgivningsinvestor for »bæredygtige investeringer«. EcoFins stiftelse stak til en begyndelse en million pund ind i ECF. Polk er desuden leder af et initiativ »for teknologier og forretningsmodeller for klimaforandringer«, til hvilke George Soros har givet tilsagn om 1 mia. dollars.

The Children's Investment Fund Foundation (CIFF) i London beror på de penge, som den berygtede hedgefond TCI har skovlet ind. I 2008 bekendtgjorde Hohns CIFF – ledsaget af Hohns enkefrue Jamie – en donation på 2,5 mio. pund til ECF. Grundlæggeren af TCI, Chris Hohn, sad tidligere i direktionen for Lord Jacob Rothschilds investeringsfond, RIT. I 2005 kom Hohn og TCI i skudlinjen, fordi de forhindrede overtagelsen af Londons Børs gennem Den tyske Børs. Advokat for TCI var dengang Friedrich Merz, der også repræsenterede den med George Soros forbundne ejendomsfond i Berlin, Apellas, og andre hedgefonde, som i 2004-05 kom til Tyskland for her at skabe en lignende spekulationsboble som den, der i mellemtiden er bristet i Spanien og Irland.

I 2008 gav Arcadia Fund, ifølge oplysninger på sin internetside, 5 mio. dollar til ECF til finansiering af kampagner imod kulkraftværker i Tyskland og Storbritannien: »Vores donation til European Climate Foundation vil være med til at styrke den nystiftede organisation og øve positiv indflydelse på de miljøbeskyttelsespolitiske beslutninger i EU. Arcadias donation vil desuden bakke op om organisationens kampagne imod kul som energikilde i Storbritannien og Tyskland.« Stiftelsen er økonomisk afhængig af den svenske Tetra-Pak-arving Lisbet Rauslings formue; hun overførte sine penge til London for at spare skat efter salget af familiens andel i Tetra Pak. I Arcadia Funds sagkyndige råd sidder Lord Jacob Rothschild, som bærer »Knight Grand Cross of the Order of the British Empire« (GBE) personligt.

William og Flora Hewlett Foundation er ikke blot »funding partner« til ECF, den deltog også i grundlæggelsen af organisationen Climate Works, der ligeledes fungerer som finansieringsredskab for klimaaktiviteter og er endnu en »funding partner« for ECF. Hewlett Foundation har forpligtet sig til at støtte Climate Works med 100 mio. dollars årligt i fem år. George Polk fungerer som seniorrådgiver i Climate Works.

Yderligere »funding partner« for ECF er den i Geneve bosatte Alan M. Parkers Oak Foundation, der har skabt sin milliardformue ved Duty-Free-Shops og hørte til George Soros' caribiske hedgefondes tidligere investeringspartnere, og, ligeledes med Geneve som fast bosted, den canadiske milliardær John McCall MacBains, McCall MacBain Foundation.

Og nu kommer vi frem til forberedelsen af det, som vi allerede en gang har omtalt som Det britiske Imperiums angreb på Tyskland som industrination. Der tilkom, og tilkommer, European Climate Foundation en afgørende rolle i dette angreb. ECF blev grundlagt som et trin i forberedelsen til klimatopmødet i København for at indsamle og bundte penge fra kredsen af superrige og kanalisere dem videre til udvalgte klimapropagandagrupper.

Kort efter grundlæggelsen af ECF modtog den i 2007 stiftede Klimaalliance – til hvilken, som tidligere fortalt, hører WWF-Tyskland, BUND og campact.de – 500.000 euro. Med denne startkapital blev denne gruppes aktivister udstyret logistisk og støttet i opbygningen af en organisatorisk infrastruktur. I 2008 og 2009 gav ECF penge i ukendte mængder til campac.de, BUND og WWF-Tyskland for at finansiere demonstrationer og anlægge klagemål ved domstolene imod opførelsen af kulkraftværker.

Resultatet er således et ganske forbløffende billede:

Allerede i 2004 blev professor Schellnhuber, i en strategisk

ekstremt følsom operation, af Dronning Elisabeth II anset for at være egnet til at lægge pres på præsident George W. Bush for at give sit samtykke til svindelen med de menneskeskabte klimaforandringer.

Ligeledes i 2004 ulejliger Dronningen sig personligt til Berlin for at åbne den tysk-britiske klimakonference og tildeler professor Schellnhuber Det britiske Imperiums CBE-orden.

Med professor Schellnhuber som formand for ECF's sagkyndige råd flyder der fra 2007 rigelig med penge fra de ovenfor beskrevne kilder, mens han samtidig arbejder på at fastlægge retningslinjer for reduktionen af CO2-udslip sammen med EU-kommissionen.

Som energirådgiver til Angela Merkel er han dernæst afgørende ansvarlig for, at Angela Merkel, under Tysklands EU-formandskab i 2007, gør klimaspørgsmålet til hovedemnet, hvilket både kompromitterer hende som naturvidenskabskvinde, såvel som skader Tyskland som industrination.

I 2009 koordinerer Schellnhuber, i nært samarbejde med Prins Charles, forberedelserne til klimatopmødet i København, som mislykkes, fordi repræsentanterne for udviklingslandene og landene under vækst indser, at hensigten bag klimaspørgsmålet er at gennemføre en massiv befolkningsreduktion.

Og i 2011 præsenterer han, som formand for WBGU, Masterplanen for en »samfundsoverenskomst for en stor transformation«, et udkast til en global økofascisme!

Nu kunne man stille det berettigede spørgsmål: Kunne det være muligt, at prof. Schellnhuber er en britisk agent, der skal øve indflydelse? Man kunne jo også komme til den anskuelse, at hvis noget graver som en muldvarp, lugter som en muldvarp, laver lyde som en muldvarp og ser ud som en muldvarp – så er det måske en muldvarp?

En rationel debat i stedet for mediehysteri!

I det hysteri, der kun i Tyskland på denne måde er skabt af de ensrettede medier, har befolkningen virkelig ikke haft let ved at nå frem til en rationel vurdering af situationen. I fjernsynet kom næsten kun »eksperter« fra Greenpeace eller aldrende 68'ere fra diverse økoorganisationer til orde, og hvis man skulle tro de skingre og af naturvidenskabelig viden ikke særlig belastede studieværtinder, så har der allerede været et par dusin superatomkatastrofer i Japan.

Det, vi behøver i stedet for dette, er en rationel diskussion om den virkelige situation, som Tyskland og vor planet befinder sig i. Den tidligere franske videnskabsminister og geofysiker, Claude Allegre, fastslog for nylig, at der i Franskrig skulle opstilles 30 mio. vindmøller for at erstatte atomkraften. Den planlagte »dekarbonisering« i Tyskland når op på lignende dimensioner, når man ville trække nye, hæslige elektriske ledninger i luften over hele landet og få hidtil forskånede landskaber til at ligne en »aspargesmark«. For økonomiens energiintensive sektorer kunne en nedlæggelse af atomkraft drive energipriserne i vejret med 222 % og dermed sætte branchens eksistens på spil, advarede BDI-præsident Hans-Peter Keitel netop om i Handelsblatt.

Hvor totalt kortsigtet og destruktivt, den nuværende energidebat bliver ført, blev endnu en gang tydelig igennem Forbundsrådets beslutning, hvor de forlangte, at støtten til fusionsenergiforskningen i Griefswald blev indstillet under påskuddet »ingen fortsættelse af forskning i nye reaktortyper«. Ligeså forrykt er kampagnen for at sabotere finansieringen af det Internationale Kernefusionsforskningsprogram ITER, fordi disse penge ville komme til at mangle i udforskningen af bæredygtig energi.

Thomas Klinger, chef for Stellaratorprojektet i Griefswald, advarede om, at undladelser i forskningen i dag meget snart ville true med at gøre det umuligt at bygge bro over kløften mellem levestandard, energibehov og fossile brændstoffer, der er ved at udtømmes.

Den virkelige trussel

Den »store transformation« hen imod dekarbonisering af den globale energisektor, såvel som nedlæggelsen af kernespaltning og kernefusion, ville imidlertid, i en endnu mere grundlæggende betydning, være det samme som den menneskelige arts selvopgivelse. Årsagen til, at Japan blev hjemsøgt af et jordskælv, der blev målt til 9,0 på Richterskalaen, og en række andre store jordskælv, såvel som, at hele det område, der kaldes Stillehavets Ildring, også i fremtiden vil blive hjemsøgt, hænger sammen med cykliske processer i vort solsystem og vor galakse og disses indvirkning på det elektromagnetiske felt og komplekse fysisk-kemiske processer på Jorden.

Fossile spor giver os oplysninger om sammenhængen mellem galaktiske cyklusser på omtrent 62 millioner år, under hvis faseskift det kom til en forøget forekomst af vulkanudbrud og seismisk aktivitet på Jorden, og i hvis kølvand det kom til forhøjet af- og tiltagen af biodiversitet; ved den seneste af disse faseskift fra kridttiden til tertiær for ca. 65 mio. år siden døde dinosaurerne, og med dem størstedelen af alle andre slægter og arter. Hvis mennesket i fremtiden vil undgå en lignende skæbne, må vi styrke den kvalitet, der adskiller os fra alle andre arter: vor kreative fornuft, og dermed evnen til at lære at forstå og beherske universets love stadig bedre.

I anledning af halvtresårsjubilæet for Gagarins legendariske første flyvning i rummet for 50 år siden, som åbnede et nyt

kapitel i menneskehedens historie, talte den russiske ministerpræsident Vladimir Putin også om rumfartens betydning for muligheden for at forudsige jordskælv. »Vore kolleger har netop sagt, at vi havde visse tegn på det jordskælv, der rystede Japan. Vi kender de tragiske følger af denne katastrofe. Naturligvis har vi i denne sammenhæng behov for meget seriøse programmer for at gøre verdensrummet tilgængeligt. Vi har stadig meget at lære om arten af og måden hvorpå naturen fungerer. Og det vil ikke være muligt uden rumforskningsprogrammerne og rumfartsindustrien.« Putin omtalte også det igangværende program for fornyet forskning i atomdrevne systemer, på hvilket »meget lovende projekter er baseret.« Dette program vil eksempelvis muliggøre »interplanetare flyvninger såvel som videregående måneforskning, samt fremme udforskningen af planeterne«, erklærede han.

»Masterplanen« taler gentagne gange om den »endelige planet«, om »verdnessamfundets komplekse, gensidige afhængighed inden for rammerne af de planetariske grænser« eller om »det naturlige verdensrums grænser«. Forestillingen om en endelig planet svarer til en oligarkisk magtelites ønskedrøm, hvis gennemskuelige mål det er at opretholde deres perverse luksusprivilegier over for tilbagestående undersåtter, hvis antal holdes begrænset. Det burde således ikke undre nogen, at De Grønne i mellemtiden har overhalet FDP som de bedrestillede parti.

Vor planet er en integreret del af en verden, i hvilken menneskets kreative fornuft, hvis potentielle fuldkommengørelse er uendelig, modsvarer et univers, hvis anti-entropiske udvikling er ubegrænset. Årsagen til, at en immateriel idé kan bevirke en forandring i det fysiske univers, hænger netop sammen med, at den af Nicolaus Cusanus allerede konstaterede sammenhæng mellem mikrokosmos og makrokosmos, monadebegrebet hos Leibniz eller betydningen af Vernadskijs noosfære, modsvarer virkeligheden. På den anden side er historien fuld af små hofskriverkarle og sangere, der

har sunget deres herrers sange for deres aftensmad.

Den storartede tyske videnskabsmand Krafft Ehrlicke havde ret, da han betegnede bemandet rumfart som det næste, naturlige trin i udviklingen. På samme måde, som livet videreudviklede sig fra havene op på kontinenterne, således er udforskningen og senere koloniseringen af verdensrummet i vor nærhed, som månen, Mars og asteroider, et nødvendigt næste trin. Alle astronauter og kosmonauter, der allerede har været i verdensaltet, er enige med andre, storartede videnskabsfolk på Jorden i, at vi kun på denne måde kan virkeliggøre menneskehedens fælles mål.

Kina, der ligesom Rusland og Indien har et ambitiøst rumfartsprogram, reagerede på begivenheden i Japan på den måde, at de forstærkede forskningen i tidlige varslingsystemer for jordskælv, forcerede forskningen i reaktortyper af fjerde generation med en iboende større sikkerhed, som højtemperaturreaktorer, samt erklærede programmet for realisering af kernefusion for højeste prioritet. Kina har ligeledes gjort det meget klart, at de frem til år 2050 vil være en af de førende, hvis ikke den førende, magter i verden på det videnskabelige område. Senest siden klimakonferencen i København burde det egentlig være blevet klart for selv de største ignoranter, at Kina vil gøre alt andet end underkaste sig et Britisk Imperiums nye Leviathan.

I betragtning af de her skitserede sammenhænge kan der ikke være nogen tvivl om, at mægtige interesser med alle midler forsøger at afbryde ikke blot atomkraft, men enhver forskning, der peger mod fremtiden – og at patriotiske og videnskabsorienterede mennesker må forsøge at redde begge dele. Dette betyder også, at hvis Tyskland skal bevares som industrination og gennem grundforskning fortsat vil tilhøre menneskehedens avantgarde, kan vi ikke forlade os på de allerede overskuelige resultater af et såkaldt etisk råd, i hvilket, muligvis med ganske få undtagelser, kun grønne eller

videnskabsmæssigt utilstrækkeligt kvalificerede personer er repræsenteret.

Forbundskansler Merkel har erklæret den 17. juni til at være den dag, hvor atommoratoriet vil udløbe. Denne dag må blive en modstandsdag for alle mennesker, der vil forsvare det Tyskland, som Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler, Gottfried Leibniz, Carl Friedrich Gauss, Bernhard Riemann, Albert Einstein, Max Planck, Lise Meitner, Otto Hahn og Krafft Ehrlicke repræsenterer.

Billede: Originalstik fra Thomas Hobbes' bog 'Leviathan', 1651

Hvad helvede er JPMorgan Chase?

HOVEDARTIKEL

EIR, 24. juni, 2013

Det blotte navn, JPMorgan Chase, er indbegrebet af arven efter det britiske banksystem i Amerika. På den ene side er der JPMorgan, der i det væsentlige er den amerikanske gren af en britisk bank, der blev grundlagt af amerikanere i London i begyndelsen af det 19. århundrede. På den anden side er der efterkommeren af Manhattan Bank (bedst kendt som Chase Manhattan), en institution, der blev indregistreret i 1799 af Aaron Burr på basis af den svingagtige påstand, at de ville forsyne New York City med ferskvand.

For det tilfælde, at nogen ikke tror, denne arv er i live og

har det godt i JPMorgan Chase, som den uforskammede Jamie Dimon nu er chef for, så bemærk følgende: I forværelset uden for Dimons kontor er de to pistoler, med hvilke forræderen Aaron Burr myrdede grundlæggeren af Det amerikanske, økonomiske System, Alexander Hamilton, udstillet.

Oprindelse og udvikling

I 1835 grundlagde George Peabody, der var født i Massachusetts, en handelsbank i London, George Peabody & Co., der voksede og blev det største, amerikanske bankhus i London (og som rapporteres at have hjulpet NM Rothschild med dets investeringer i USA). I 1854 sluttede amerikaneren Junius Spencer Morgan (1813-1890) sig til banken, som derefter blev til Peabody, Morgan & Co. Peabody trak sig tilbage i 1864, og banken blev til J.S. Morgan & Co.

Junius' søn J. (John) Pierpont Morgan (1837-1913) sluttede sig til sin faders bank. Han vendte derefter tilbage til USA i 1857 for at arbejde for den amerikanske repræsentant for J.S. Morgan & Co., Duncan, Sherman & Co. I 1871 grundlagde J.P. Morgan en amerikanske bank i partnerskab med Anthony Drexel fra Philadelphia, der hed Drexel, Morgan & Co. I 1895 blev Drexel, Morgan til JP Morgan & Co. Da Junius Morgan døde i 1890, overtog sønnen J.P. Morgan (1867-1943) kontrollen med J.S. Morgan & Co. (der fik navnet Morgan Grenfell i 1910). Efter hans død tog J.P. Morgan jr. (også kendt som »Jack«) over.

Glass/Steagall-loven fra 1933 tvang banken til at opdele sine kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter. JP Morgan & Co. blev en kommerciel bank, og i 1935 skiltes investeringsbankafdelingen fra som Morgan Stanley, der blev ledet af JP Morgan-partnerne Henry S. Morgan (et barnebarn af J. Pierpont) og Henry Stanley. Morgan Stanley blev rige folks investeringsbank på Wall Street.

I 1959 fusionerede JP Morgan med den langt større, men mindre indflydelsesrige Guaranty Trust Company of New York, og dannede Morgan Guaranty Trust. Cirka 1969 etablerede banken et bankholdingselskab, JP Morgan & Co., der ejede Morgan Guaranty Trust.

I 2000 blev JP Morgan opkøbt af Chase Manhattan Bank, som var det navn, som Chemical Bank antog, efter at det havde opkøbt Chase (Chemical havde tidligere opkøbt Manufacturers Hannover). Efter fusioneringen antog den kombinerede bank navnet JPMorgan Chase & Co.

I 2004, opkøbte JPMC Bank One of Chicago, en stor, superregional bank, som dengang blev ledet af Jamie Dimon, Rothschild/Lazares operatør Sandy Weills tidligere protegé. Dimon er nu chefen for JPMorgan Chase & Co.

Ødelæggelse af Det amerikanske System

De tre generationer af Morganfamilien og deres bank blev de førende britiske agenter i USA og synes at have fået til opgave at ødelægge Det amerikanske System.

Banken fik efterhånden kontrollen over en hel rede af selskabsinteresser, inklusive General Electric og U.S. Steel, jernbaner og andre. J.P. Morgan sr. Spillede en nøglerolle i den britiske operation, der er kendt som Panikken i 1907, efter hvilken briterne konsoliderede deres magt over de amerikanske finanser. Panikken i 1907 og de iscenesatte panikker som følge af finansiel krigsførelse, der gik forud, førte i 1913 til dannelsen af Federal Reserve System – hvor Morgan-interesserne spillede en stor rolle. J.P. Morgan sr. Døde det år, og hans søn tog hans plads ved roret.

I løbet af denne periode i begyndelsen af det 20. århundrede opnåede Morgan-imperiet delvis ejerskab og/eller betydelig kontrol over amerikansk industri, inklusive GE, US Steel,

International Harvester, AT&T, American Bridge og en samling jernbaner inklusive Atchison, Topeka og Santa Fe, Pennsylvania Railroad og Northern Pacific. Det ser generelt ud til, at Morgan og hans kohorter kørte finansiell krigsførelse, der drev store dele af amerikansk industri og jernbaner til fallit, overtog firmaer og gjorde dem til markedsdominerende og konkurrencekvælende konglomerater.

Selvfølgelig opgav Morganfamilien aldrig deres internationale rolle og nære bånd til briterne. I introduktionen til sin bog *The House of Morgan, An American Banking Dynasty and the Rise of Modern Finance* skrev forfatteren, Ron Chernow, således: »Bankens udenlandske forbindelser, især til Det britiske Kongehus, gav den en flertydig karakter og rejste tvivl om dens nationale loyalitet. De gamle Morgan-partnere var finansielle ambassadører, og deres daglige forretningsaktiviteter var ofte knyttet tæt sammen med statsanliggender. Den dag i dag (1990, -red.) er J.P. Morgan og Co. formentlig i tættere forbindelse med verdens centralbanker, end nogen anden bank er det.«

Samtidig dyrkede Morganbanken forbindelser til USA's politiske partier, især til demokraterne Al Smith, formand for Det demokratiske Parti John Jakob Raskob og John W. Davis, Morgans advokat. Denne bande inden for et demokratiske Parti gjorde deres yderste for at forhindre Franklin Delano Roosevelts nominering i 1932, og, da det slog fejl og han blev valgt, deltog de i en konspiration med det formål at organisere et militært statskup mod FDR gennem generalmajor Smedley Butler. Komplottet slog fejl, da Butler sladrede og gik til medierne og Kongressen¹ med historien.

Morgan opgav selvfølgelig ikke. Han var især forbitret over den behandling, han fik af Ferdinand Pecora, anklageren, der angreb ham nådesløst – opmuntret af FDR – under høringerne om bankkorruption i foråret 1933, som afslørede hans manglende betaling af indkomstskat og hans flåning af offentligheden til

gunst for sine venner. Alt imens Pecoras afsløring ikke sendte Morgan i fængsel, så behandlede den ham med passende ringeagt. En vred Morgan sagde, at Pecora »opførte sig som en anklager, der forsøger at få en hestetyv dømt.« Hvilket naturligtvis var aldeles passende.

Finansspekulation

Efter Franklin Roosevelts død, og dernæst mordet på John F. Kennedy, var vejen åbnet op for en mere dominerende rolle for en britisk bankier-stil.

I takt med, at industri blev mindre betydningsfuld, og den finansielle voldtægt steg, steg JPM's betydning som en betydningsfuld rollehavende. Et af deres primære mål var elimineringen af den forhadte Glass/Steagall-lovs restriktioner, og i december 1984 lod JPMorgan en intern pamflet cirkulere, der var udarbejdet af et team af husets egne økonomer under anførelse af William C. Dudley. Pamfletten med titlen »Rethinking Glass-Steagall« (Glass-Steagall Genovervej), gik ind for en offensiv med det formål at nedbryde Glass/Steagall-loven og vende tilbage til før-FDR-æraen med hæmningsløs bankier-karteldannelse.

Alan Greenspan var dengang direktør i JPMorgan, og han skulle fremover komme til at spille den mest enestående betydningsfulde rolle i fjernelsen af Glass-Steagall.

Som formand for Federal Reserve fra 1987 udtalte han sig offentligt til fordel for afmonteringen af Glass-Steagall og begyndte at svække lovens beskyttende bestemmelser frem til 1999, hvor næsten alle dens karakteristika blev tilbagekaldt med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven.

Med denne tilbagekaldelse blev JPMorgan hurtigt en vigtig faktor på derivatmarkedet ved ikke blot at sælge dem, men også ved at udvikle nye derivattyper og yde planen politisk

beskyttelse. Da LaRouche-bevægelsen lancerede sin kampagne imod derivater i 1993, førte Mark Brickell som en af direktørerne i International Swaps and Derivatives Association, (ISDA) an i forsvaret for derivater i Kongressen (og købte også 25 eksemplarer af pamfletten om derivater, »Beskat derivatspekulation, spræng finansboblen, genopbyg verdensøkonomien«, som blev publiceret af LaRouche-bevægelsens Avis The New Federalist). Til trods for, at kongresmedlem Henry Gonzales (D-Tex.), formand for Husets Bankkomite, lykkedes det Morgan og hans forbindelser at redde deres derivat-hasardspil.

Da Brooksley Born fra Commodities Futures Trading Commission vovede at så tvivl om dereguleringen af derivater i 1998, rejste Federal Reserve-formand Greenspan og finansministeriets Robert Rubin og Larry Summers sig mod hende, alt imens Brickell og ISDA anførte lobbyvirksomheden i Kongressen og truede med at flytte forretningerne til London, hvis regeringen blandede sig.

I 1994 – samme år, som Bankers Trust, der blev grundlagt af Morgan, grundlæggende set brød sammen, en krise, der blev skjult bag afsløringer om, at den havde snydt sine modparter – stod Morgan-bankieren og britiske statsborger Blythe Masters i spidsen for det team, der udviklede 'credit default swap' (CDS). Nogle få år senere startede Masters og hendes team sikkerheds-æraen ved at kreere et 'special purpose vehicle' ('organ til særlige formål'), SPV, der opkøbte for omtrent 10 mia. dollar af bankens lån. Handelen, kaldet BISTRO, blev grundlaget for syntetisk yderligt kautionerede gældsforpligtelser (CDO'er).

Bailout-redningspakker for over 1 billion dollar!

I marts 2008, da finanskrisen blev værre, gav Federal Reserve JPMC ca. 29 mia. dollar til at overtage Bear Stearns. Da

krisen eksploderede i september 2008, fik JPMorgan Chase en kontantindsprøjtning på 25 mia. dollar fra TARP, og optog i perioden 1. december 2007 frem til juli 2010 lån for 391 mia. dollar fra Federal Reserves midler til nød-redningspakker, samt for yderligere 319 mia. dollar gennem sit ejerskab af Bear Stearns. I henhold til GAO-rapporten om revisionen af Federal Reserve fik JPMorgan Chase i alt 1.269 billion dollar.

Det er mange penge for en bank, der højlydt påstod, at den ikke havde brug for en bailout.

Morgan var nationens næststørste derivatbank, da den blev opkøbt af nummer ét på markedet Chase Manhattan (med en beholdning på henholdsvis 9 bio. og 14 bio. dollar på tidspunktet for fusioneringen). Den sammenlagte bank blev ubetinget markedets største, med ikke mindre end 99,2 bio. dollar på toppunktet i andet kvartal af 2008. Ved slutningen af 2012 havde banken reduceret denne risiko til blot 69,5 bio. dollar!

John Hoefle, Steve Komm og Jeffrey Steinberg har alle bidraget væsentligt til denne rapport.

[1] Se Jeffrey Steinberg: »FDR's 1932 Victory Over Londons Wall Street Fascists«, EIR, 4. april, 2008.

HOVEDARTIKEL:

16. juni 2013: 80-års dag for Glass-Steagall! Franklin D. Roosevelts »100- dages Program«: Forfatningen i funktion

Af Nancy Spannaus

Oversigt:

Indledning

Genoprettelse af national suverænitet

Et forfatningsprincip

Fremme af Det almene Vel

Drage omsorg for eftertiden

Indledning:

18. maj, 2013

De nylige gennembrud hen imod genindførelsen af Glass/Steagall-princippet, der blev underskrevet og dermed gjort til lov af præsident Franklin D. Roosevelt den 16. juni, 1933, rejser, med rette, spørgsmålet om hele hans 100-dages program, der skulle trække De forenede Stater op af afgrunden. Glass/Steagall-bankopdeling var blot et af de afgørende punkter i dette program, gennem hvilket FDR tog affære for fuldstændigt at ændre mere end 30 års ødelæggelse af Det amerikanske, økonomiske System og genindføre de principper, der er opbevaret som en helligdom i Fortalen til Den

amerikanske Forfatning.

FDR's Hundrede Dage var varemærke for det, han kaldte »New Deal«, et program, der blev udtænkt under hans valgkampagne og omgående trådte i kraft ved hans embedstiltrædelse. Mange har beskyldt den for at være en samling tilfældige forholdsregler, der havde til formål at håndtere de kriser, han stod overfor, på en »pragmatisk« måde. Selv argumenterede FDR i modsat retning.

I indledningen til hans Offentlige Dokumenter, bind II, der blev udgivet i 1938, indkapslede FDR New Deal på følgende måde:

»Ordet 'Deal'[2] antyder, at regeringen selv havde til hensigt at handle aktivt for at virkeliggøre sine erklærede mål snarere end at se passivt til og håbe, at de almindelige økonomiske love alene ville præstere dem. Ordet 'New' antyder, at en ny tingenes orden, hvis formål var at gavne de brede masser, bestående af vore landmænd, arbejdere og forretningsdrivende, ville erstatte den gamle orden med særprivilegier i en nation, der fuldstændigt og i bund og grund følte afsky for den eksisterende styrelse.

New Deal havde fundamentalt til hensigt at være et moderne udtryk for idealer, der fremsattes for et hundrede og halvtreds år siden i Fortalen til De forenede staters Forfatning – 'en mere perfekt union, retfærdighed, ro i nationen, et fælles forsvar, det almene vel og frihedens velsignelse for os selv og vor efterslægt.'

Men det var ikke meningen, at vi blot skulle stille os tilfreds med kun at håbe på disse idealer. Det var meningen, at vi aktivt skulle bruge regeringens medvirken og magt til at kæmpe for dem.«

Og kæmpe gjorde han – mod de magtfulde finansinteresser i London og Wall Street, der havde tvunget nationen og verden i knæ og søgte at påtvinge en global fascisme for at bevare

deres magt. Det lykkedes dem ikke, fordi FDR, der var bevidst om Det amerikanske Systems tradition, der gik tilbage til hans forfader Isaac Roosevelt, en af Alexander Hamiltons samarbejdspartnere, var fast besluttet på igen at gøre dette system gældende, til gavn for nationen og for verden.

At forstå de principper, som han brugte i sin kamp, er af afgørende betydning for at vinde vor egen kamp, i de kommende dage og uger, for genindførelse af Det amerikanske, økonomiske system, begyndende med Glass-Steagall.

Genoprettelse af national suverænitet

Da Franklin D. Roosevelt tiltrådte sit embede i 1933, arvede han et finansielt og økonomisk system, der, fra hans (fjerne) fætters, præsident Theodore Roosevelts (1901-1908), tid havde været domineret af Det britiske, økonomiske System. De gældende aksiomer var det britiske frie initiativ, og de, der håndhævede systemet med det frie marked, der havde ofret millioner af amerikaneres liv ved at sætte bankernes interesser i første række, var banksystemet, der domineredes af Morgan-Mellon-du Pont-interesser.

Primus inter pares blandt bankerne var J.P. Morgan, en fremtrædende finansiell allieret til det britiske banksystem. Morgan-interessernes kontrol over kreditgivningen gav dem kontrol på liv og død over den fysiske økonomi, og de var fast besluttet på at bruge den til at forhindre implementeringen af en politik, som de ikke kunne lide, og til i øvrigt at plyndre økonomien og befolkningen. Farme var blevet lukket ned en masse, mens spekulative projekter blomstrede. Politiske yndlinge fik kredit, mens mange produktive virksomheder ingen fik.

Hvad der er endnu vigtigere, så arbejdede disse bankkonsortier på en måde, der fratog USA sin suverænitet gennem gennemtvungelsen af det britiske guldsystem. Skabelsen af

kredit var begrænset til den mængde guld, som bankerne havde. Hvis de største bankinteresser derfor besluttede sig til at sælge ud af deres guld til udenlandske købere, så resulterede dette i en kreditflaskehals i USA. Hvis guldbeholdningen blev kontrolleret af udlandet, hvad den faktisk blev gennem det tæt sammenknyttede, britisk-amerikanske banketablissement, så havde USA faktisk ikke kontrol over sin egen valuta og kredit.

Præsident Roosevelt gik omgående i aktion for at råde bod på denne situation, da han tiltrådte i 1933. Samtidig med, at han bekendtgjorde den berømte Bank Holiday ('banklukkedag'), suspendede han alle transaktioner i guld og overdrog myndigheden over enhver handling med relation hertil til finansministeren. På denne baggrund fik den føderale regering myndighed til at regulere guldprisen, i stedet for at overlade kontrollen over denne pengereleterede vare til private interesser.

Den 5. april gik FDR endnu videre, idet han udstedte en Eksekutiv Ordre mod hamstring af guld. Historikeren Arthur Schlesinger beskriver betydningen af denne handling som følger:

»Det betød, at den amerikanske monetære politik ikke længere skulle fungere, som om den var en automatisk funktion af en international guldstandard: den skulle i stedet være redskab for et bevidst, nationalt formål.«

Efter at han havde fjernet guldet som et våben, der kunne bruges af institutioner, der var fjendtligt indstillet over for den føderale regerings formål, det være sig udenlandske eller nationale, havde FDR stadig tilbage at skabe grundlaget for et nationalt kreditsystem, der kunne tjene nationens interesser. Dette opnåede han gennem sine forskellige banklove og bankreguleringsforholdsregler, hvis formål var at forhindre bankerne i at blive brugt til at plyndre befolkningen og de produktive virksomheder.

Den første, nødvendige erkendelse var helt klart denne: banksystemet var bankerot. Ved at beordre Bank Holiday den 5. marts dramatiserede Roosevelt denne realitet ved at beordre lukningen af alle banker.

Men derefter måtte han reorganisere systemet, hvilket han gjorde gennem Undtagelsesbankloven. Denne lov, der blev hastevedttaget i Kongressen i tide til bankernes (eller de fleste af dem) genåbning den 13. marts, indeholdt forskellige forordninger til opdeling af bankerne i tre kategorier: de, der var sunde; de, der havde behov for kapitaltilførsel; og de, som en bobestyrer ville afvikle. Den gjorde det også muligt at bruge føderale regeringsinstrumenter, som Reconstruction Finance Corporation (Kreditselskab til Genopbygning) og Federal Reserve-systemet for at sikre, at der blev stillet likviditet til rådighed for de banker, der var grundlæggende sunde, men manglede likviditet.

Da Undtagelsesbankloven var vedtaget, sendte regeringen revisorer ud over hele landet for at undersøge bankernes regnskaber. Da man nåede frem til den 13. marts, dagen efter, at millioner af amerikanere havde hørt præsident Roosevelt tale til dem over radioen om, at »det eneste, de havde at frygte, var frygten selv«[3], slog det store flertal af de næsten 19.000 autoriserede banker dørene op og kunne således sørge for, at lønninger blev udbetalt, og regeringsfunktioner og andre samfundsfunktioner blev opretholdt. Tilliden var tilstrækkelig genoprettet til, at de samme borgere, der havde løbet storm på bankerne, nu satte flere penge ind i banksystemet, end de hævdede, i denne periode.

Et forfatningsprincip

Der var selvfølgelig i denne periode højrøstede protester mod Franklin Roosevelts forholdsregler over for bankerne fra dem, der hævdede, at der var et »princip« om, at »det private erhvervsliv« – ikke regeringen – skulle styre økonomien.

Ligesom i dag var disse kritikere talsmænd for de rovgriske banker og imod Forfatningen.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at Den amerikanske Forfatning giver den føderale regering, nærmere bestemt Kongressen, kontrol over De forenede Staters valuta. Artikel I, sektion 8 gør dette klart. Og da dette princip blev draget i tvivl i Republikkens tidligste dage, trådte det geniale ophav til Det amerikanske System, Alexander Hamilton, frem og argumenterede udtrykkeligt for det.

Dette argument er kortfattet beskrevet i Hamiltons »Et sagkyndigt skøn over Bankens forfatningsmæssighed«, et dokument, som han skrev til præsident George Washington som et forsvar for sit forslag til oprettelse af De forenede Staters Nationalbank. Udenrigsminister Thomas Jefferson og justitsminister Edmund Randolph havde kraftigt modsat sig oprettelsen af Nationalbanken og hævdede, at det gav den føderale regering for meget magt. (Faktisk ville magten over nationens finanser, uden Banken, være blevet overgivet til private, udenlandske interesser.)

Hamiltons argument koncentrerede sig om spørgsmålet om suverænitet: at regeringens magt »med hensyn til de funktioner, hvis styrelse er betroet til den, i sagens natur er suveræn«, og at retten til at oprette fælles selskaber (i dette tilfælde De forenede Staters Bank, men argumentet gælder mere generelt), »er indlejret i idéen om den suveræne magts væsen og uadskillelig fra denne«.

FDR havde ikke alene studeret Hamilton, men identificerede også sig selv som værende i den samme tradition, der begyndte med hans tipoldefar, Isaac Roosevelt, der havde kæmpet ved Hamiltons side for at få Forfatningen stadfæstet i New York og senere samarbejdede med Hamilton i skabelsen af Bank of New York.

Til trods for, at FDR med sine forholdsregler for bankerne

aldrig gik så vidt som til at genoprette Nationalbanken, fandt præsidenten andre udveje til at udøve denne suveræne magt. Han skældte sine modstandere ud for at være »økonomiske royalister«, der hævder, at de tror på politisk frihed, men »holder på, at økonomisk slaveri ikke vedkommer nogen.« »Det, som de virkelig beklager sig over, er, at vi søger at fratage dem deres magt«, sagde han.

Fremme af Det almene Vel

I Franklin Roosevelts forståelse er national suverænitet imidlertid ikke blot et spørgsmål om magt, men om at bruge denne magt til fremme af det almene vel (the common good) – det, som Fortalen til Forfatningen benævner som den »generelle velfærd« (general welfare). Det var på denne basis, at præsidenten forsvarede sine ustyrlige jobskabelsesinitiativer, der reddede landbruget og oprettede et sikkerhedsnet for dem, der havde lidt under den »hund-over-hund«-økonomi, der var fremherskende under de konservative Tory-idéer, som Andrew Mellon, Calvin Coolidge, J.P. Morgan og ligesindede stod for.

De mest berømte af FDR's forholdsregler for at komme de fattiges lidelser til undsætning kom under det, der kaldes den anden fase af New Deal i 1935, da han, sammen med demokratiske støtter i Kongressen, fremlagde forslag om at gennemtvinge både Loven om Socialhjælp og arbejdsløshedsforsikring. Disse forholdsregler, der omgående kom under angreb fra bankinteresserne under ledelse af Morgan, overlevede sluttelig denne udfordring, der nåede helt op til Højesteret, som afgjorde, at de var i overensstemmelse med klausulen om den generelle velfærd i Den amerikanske Forfatning.

Men lige fra begyndelsen forstod Roosevelt, at hans regering måtte »uddrive af vor gamle religions tempel dem, der havde vanhelliget det« – »vekslererne i templet« -, og tilvejebringe grundlaget for en regering, der kunne garantere den tryghed og fred, der er nødvendig for »stræben efter

lykke«. Idet han gav et overblik over det arbejde, der var udført under hans første embedsperiode, udtrykte præsidenten sig således i sin Anden Indsættelsestale:

»Vi borgere i Republikken forstod den sandhed, at demokratisk regeringspraksis har en medfødt evne til at beskytte sit folk imod ulykker, som man engang anså for at være uundgåelige, og til at løse problemer, som man engang anså for uløselige. Vi ville ikke acceptere, at vi ikke kunne finde en måde, hvorpå økonomiske epidemier kunne beherskes, ligesom vi, efter århundreders lidelser, underlagt skæbnens luner, havde fundet en måde, hvorpå sygdomsepidemier kunne beherskes. Vi nægtede at overlade løsningen på spørgsmålet om vor fælles velfærd til tilfældighedens vinde og ulykkens storme.«

»Herved opdagede vi amerikanere en sandhed, der ikke var helt ny; vi var i færd med at skrive et nyt kapitel i bogen om at regere over os selv.«

»Dette år markerer 150-året for den Forfatningskongres, der gjorde os til en nation. På denne kongres fandt vore forfædre en vej ud af det kaos, som efterfulgte Frihedskrigen; de skabte en stærk regering med en forenet handlekraft, der var fyldestgørende, dengang som nu, for løsningen af de problemer, der ligger fuldstændig uden for individuel eller lokal løsning. For halvandet århundrede siden grundlagde de Den føderale Regering med det formål at fremme det almene vel og sikre sig frihedens velsignelser for det amerikanske folk.«

»I dag påberåber vi os denne samme regeringsmagt for at opnå de samme mål.«

Alt imens mange amerikanere i dag ikke er klar over det, så var de forholdsregler, som FDR traf i løbet af disse første hundrede dage og senere, i bogstavelig forstand et spørgsmål om at redde liv. Millioner af amerikanere, der var blevet sat

ud af deres landbrug, ud af deres hjem, eller havde mistet deres job, stod over for hungersnød. Folk havde ikke råd til at gå til lægen, ikke råd til mad, eller havde, i mange tilfælde, ikke tag over hovedet. Den private sektor og bankerotte lokalregeringer kastede enten begge arme i vejret og opgav eller vendte ryggen til. Det var den føderale regerings opgave at komme til undsætning.

FDR's regering ventede ikke længe med at implementere denne filosofi. Den første forholdsregel, han indførte, var Det civile Bevaringskorps, CCC (Civilian Conservation Corps), et regeringsstyret jobskabelsesprogram til især arbejdsløse unge. I løbet af sin historie skabte CCC millioner af jobs, der gjorde det muligt for unge mænd at forsørge deres familier og genvinde deres helbred og kampgejst samtidig med, at de gjorde noget nyttigt for landets naturlige ressourcer.

Dette jobskabelsesprogram blev senere fulgt op af skabelsen af programmer for offentlige arbejder, der fremskaffede nyttigt arbejde til mange flere millioner mennesker, især inden for reparation og konstruktion af infrastruktur såsom vandværker, veje og skoler. Den af Roosevelt udnævnte Harry Hopkins legemliggjorde med sin person ånden i disse jobskabelsesprogrammer som en ikke-bureaukratisk respons på behovet for offentlige forbedringer, såvel som indkomster.

I tillæg til fremskaffelsen af jobs oprettede Roosevelt et nationalt hjælpeprogram, i dag bedre kendt som »socialhjælp«, hvorigennem den føderale regering tog del i udgifterne til forsørgelsen af de familier, der ikke havde mulighed for at have en forsørger. Ved at oprette dette program afviste FDR udtrykkeligt den idé, at arbejdsløshed var individets »skyld« og vedkendte sig, at det var, fordi man tolererede et rovgrisk system med karteller og økonomiske royalister, der skabte lidelserne. Samfundet havde derfor et ansvar for at råde bod på »de væsentligste af disse«.

Andre akutte foranstaltninger til at redde folks liv omfattede at sætte punktum for folks udsættelse af hjem og farme.

Millioner af mennesker kom i en situation, hvor de ikke havde mulighed for at betale terminen eller få kredit til genfinansiering. FDR anerkendte dette som en national nødsituation og greb ind for at fremskaffe midlerne til at genfinansiere de mennesker, der var i desperat nød.

Alt imens hans modstandere skreg op om »socialisme«, havde FDR selvtillid nok til at håne dem. Han vidste, at hans programmer etablerede det grundlag, der skulle få nationen på fode igen og genoprette skattegrundlaget. Hvert regeringsprogram skabte mange underentrepriser med jobs i den private sektor, der skulle skaffe materialerne. Hver forbedring af infrastrukturen øgede den potentielle, produktive, faglærte arbejdskraft. Alt imens de hjalp de fattige, løftede disse programmer beviseligt livsbetingelserne for hele nationen – dvs. tjente det almene vel.

Drage omsorg for eftertiden

Det tredje hovedprincip i vor forfatningsmæssige forpligtelse er kravet om, at vi i vor regeringspraksis drager omsorg for de fremtidige generationers velfærd. Franklin Roosevelt begyndte omgående at sætte regeringsmagten bag dette princip ved at lancere store infrastrukturprojekter inden for vandstyring, oparbejdelse og produktion af energi og transport, alle sammen projekter, der ville forbedre livsbetingelserne i mange årtier fremover. Indbegrebet af dette aspekt af hans program var Tennessee Valley Authority, TVA, som længe havde været projekteret, og som FDR forcerede igennem i maj 1933.

Store infrastrukturprojekter, som Bonneville-vandkraftværket og TVA, var fra Roosevelts side ikke kun tænkt som jobskabelsesprogrammer, men som et middel til en permanent opgradering af den produktive økonomi og arbejdskraftens produktivitet. Sådanne projekter indledte en æra med billig elektricitet og skabte i mange tilfælde grundlaget for

overvindelse af sygdomme og ødelæggelser som følge af periodiske oversvømmelser. FDR vidste, at omkostningerne til disse projekter ikke ville kunne hentes hjem på kort sigt, men kun på længere sigt, og da ikke blot i form af dollars og cents, men, hvad der var vigtigere, i form af hele nationens levestandard.

I løbet af de 12 år, FDR beklædte præsidentembedet, lancerede han mere end 45.000 projekter inden for de fem, basale infrastruktur kategorier: vand, energi, transport, sundhed og uddannelse. Mange af de strukturer, som hans programmer byggede – fra parker og kloakeringssystemer til dæmninger og hospitaler – er stadig i brug, her ca. 80 år senere.

Der er måske ikke noget, der er vigtigere for vore borgere at lære af denne æra, end det princip, der er fastlagt i vor Forfatning: princippet om at drage omsorg for eftertiden. Forpligtelsen til at forbedre naturen og samfundet til gavn for de fremtidige generationer er i stigende grad blevet et fremmedelement i vor nationale filosofi, siden 1960'ernes modkultur og »mig«-generationen. I 1970'erne verserede der en vittighed, der gik på, at hvor en japansk forretningsmand planlagde seks år ud i fremtiden, planlagde den amerikanske forretningsmand seks minutter ud i fremtiden, som var den tid, det kunne tage for aktier at blive handlet på de relevante spekulationsbørser. I nutidens computeralder er det tidsforløb, man har sin opmærksomhed rettet mod, skrumpet ind til at dreje sig om måske seks sekunder.

Der er mange, der ville sige, at vi ikke kan vende tilbage til FDR's måde at gøre tingene på, og som endda har helliget sig nedbrydningen af de fysiske forbedringer, der blev bygget under hans præsidentskab. De tager fejl, både i princippet og i praksis. De burde studere, hvordan FDR bragte os ud af Den store Depression, før vi på uigenkaldelig måde synker ned i én, der er endnu værre (og som allerede er begyndt).

Under krisen fra 1929-1933 havde amerikanerne en leder,

Franklin Roosevelt, der atter gjorde principperne i Den amerikanske Forfatning gældende imod de økonomiske rovdyr, der havde tvunget nationen i knæ. I dag må amerikanere atter vende tilbage til disse principper, hvis vi skal overleve.

*Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver
Glass/Steagall-loven*

[1] Den 18. maj, 1933, blev Glass/Steagall-lovforslaget fremlagt i Repræsentanternes Hus af Henry Steagall (D-Alabama) og i Senatet af Carter Glass (R-Virginia). Som en del af Undtagelsesbankloven af 1933 fratog Glass/Steagall-lovens bestemmelser investeringshusene deres bankfunktioner (dvs. en bankopdeling) og etablerede Federal Insurance Deposit Corporation (Statens Indskudsgarantifond), FDIC, hvis garanti udelukkende skulle gælde for de kommercielle banker. På trods af højrrøstet modstand fra banksektoren, vedtoges loven den 15. juni og blev underskrevet af præsidenten, og trådte dermed i kraft, den næste dag, den 16. juni.

[2] 'Deal' betyder både a) forretning; b) behandling; c) kortgivning. (-red.)

[3] Den 12. marts, 1933, holdt Roosevelt den første af mange, radiotransmitterede, såkaldte »Fireside Chat«-s, ('samtale omkring pejsen') med titlen »On the Banking Crisis« (Om bankkrisen), hvor han indgiver befolkningen tillid til ikke at være bange for deres penges sikkerhed i bankerne, der skulle genåbne dagen efter. Det citerede udtryk, »vi har intet at frygte ud over frygten selv« (dvs. den frygt, der havde fået folk til at løbe storm på bankerne for at hæve deres penge), stammer fra FDR's indsættelsestale, som han holdt den 4. marts, 1933, foran Capitol.

Lær af Historien: Med hans egne ord: Hvordan Franklin Roosevelts Første 100 Dage lagde grunden til fremtidens fremskridt

Af Nancy Spannaus. 11. juni, 2013:

På tærskelen til 80-års dagen, den 16. juni, for præsident Franklin D. Roosevelts underskrivning af Glass/Steagall-loven, som dermed trådte i kraft, og som fandt sted på den sidste af hans berømte 100 dage, er det påtrængende nødvendigt, at Den amerikanske Kongres husker, og handler, på de principper, som Roosevelt, under den tids krise, genindførte. På trods af de kraftfulde initiativer hos de relativt få, der har stillet og støttet lovforslag om genindførelse af Glass-Steagall (H.R. 129 og S. 985), hænger flertallet fast i klammerier over latterlige eller endda kriminelle surrogatforholdsregler til løsning af problemer, der tydeligvis drejer sig om en systemisk, økonomisk krise, som er en trussel mod nationens overlevelse

.

Det, som FDR forstod og handlede på, var den fundamentale forpligtelse, der stadfæstes i Den amerikanske Forfatning, og som på enestående måde gives udtryk i Fortalen, nemlig, at de umiddelbare forholdsregler, der var nødvendige for at få folk ud af Den store Depressions elendighed, på samme tid måtte lægge grunden til fremskridt på længere sigt (redaktionens fremhævelse). Han udtrykte det således:

»Fra min regerings allerførste dag lå tryghed os lige så meget på sinde, som afstivning af bankerne, umiddelbar fremskaffelse af jobs og købekraftens forbedring. Vi er i rimeligt tempo kommet langt med genrejsningen; vi er ikke kommet så langt med reformerne i det samme tidsrum. Men her i foråret 1938 er reformer lige så påtrængende nødvendige, som de var i foråret 1933.«

Denne evaluering udtalte præsident Roosevelt i sin introduktion til andet bind af sit værk, Offentlige papirer og taler, som blev udgivet i 1938, og som var redigeret af Samuel Rosenman, der i mange år havde skrevet hans taler. Dette bind var tilegnet begivenhederne i 1933, der omtaltes som »Kriseåret«, og i indledningen giver FDR et overblik over sine refleksioner over det, der var opnået.

FDR's udtalelser tager et af de mest fundamentale spørgsmål, som vore lovgivere i dag står over for, op, nemlig spørgsmålet om, at den specifikke, overhængende nødvendige, finansielle forholdsregel, Glass-Steagall, er en del af et sammenhængende program, der går ud på, at USA skal tilbage til sit oprindelige kreditsystem – ikke det britiske, monetaristiske ågersystem – som det eneste fundament for varig og konstant økonomisk fremskridt. Alt imens den ødelægger Wall Streets magt, åbner Glass-Steagall døren for massive investeringer i den fysiske økonomi, hvis sammenbrud ellers er i færd med at slå millioner af mennesker ihjel. Den imødegår et akut behov og opbygger fundamentet for fremtiden.

Lyt til FDR:

»Vi var fast besluttet på at hjælpe alle, der havde brug for hjælp til at rejse sig igen. Vi var ligeledes fast besluttet på at gennemføre reformer, hvor der var behov for reformer, for at sikre, at genrejsningen var varig.

Denne beslutsomhed kom til udtryk i løbet af disse 100 dage gennem vore bestræbelser for at gennemføre Banklovene i 1933 [disse inkluderer Glass-Steagall – red.] for at genoprette tilliden til vore banker, og for at gøre hele vort

banksystem sundere og mere ærligt; i Loven om værdipapirer i 1933 for at beskytte investorer mod tvivlsomme salgskampagner; i de forskellige love og eksekutive indgreb med hensyn til guld, sølv og fremmed valuta for at sikre en sund og tilstrækkelig valuta; i tilføringen af ny kraft til Den føderale kommission for Elektricitet for at beskytte dem, der har investeret i den almenyttige sektors aktier (el, gas, transport o. lign. – red.), og den almenyttige sektors forbrugere; i Indskyderlikviditetsstyrelsen for at udstede lån til banker, der er lukket over hele nationen, for at hjælpe indskyderne med at få en væsentlig del af deres indefrosne indeståender tilbage; i Rådet til beskyttelse af indehavere af udenlandske Aktier for at hjælpe amerikanske indehavere af udenlandske obligationer, der ikke kan holde deres forpligtelse; og i Den føderale Indskudsgarantifond for at garantere fremtidige indskydere i tilfælde af bankkonkurser.

Den samme beslutsomhed kom til udtryk i løbet af disse 'Hundrede Dage' i vore bestræbelser for at genoprette og stabilisere landbrugets indtægter gennem Loven om Landbrugsordningen; for at redde nationens farme fra tvangsauktioner gennem Nødloven om lån til Farme; for at udvirke tættere, international forståelse og relationer og, gennem fremme af en udenrigspolitisk, 'god nabo'-politik, fremme vor udenrigshandel og vore forhandlinger med repræsentanter for fremmede magter; for at redde vore byer og landsbyer fra overtagelse af pant til eje gennem Loven om lån til bevarelse af Hjem; for at støtte landets hovedjernbanenet gennem Nødloven om støtte til Jernbanetransporten; for, gennem vore initiativer, at genoprette landets olie- og benzinindustri fra en tilstand af næsten total kollaps; for at støtte arbejdskraftens interesser og ro og orden på arbejdsmarkedet ved at opmuntre den fælles forhandlingsret, mægling og afgørelser ved voldgift mellem arbejdsgivere og arbejdstagere gennem Loven om genrejsningen af national Industri og oprettelsen af Den

nationale Arbejdsstyrelse og andre specifikke arbejdsstyrelser; for at hjælpe nationens landmænd ved at låne dem penge med sikkerhed i deres overskudsproduktion, så de har mulighed for at beholde den, i stedet for at sende den ud på et i forvejen overmættet marked til dumpingpriser, gennem oprettelsen af Selskabet for Varekredit.

Og på samme måde kom denne beslutsomhed til udtryk i løbet af disse 'Hundrede Dage' gennem vore bestræbelser på at oprette Det civile Bevaringskorps for at give adskillige hundrede tusinde unge mænd og veteraner en chance for at komme væk fra gaderne og landstrygertogene og ud af vagabondlejrene og ind i nyttigt udendørsarbejde i nationens skove; og for at levere mad og tøj til dem, der var sultne og nødlidende på grund af mangel på arbejde, som de forgæves søgte at finde, gennem oprettelsen af Den føderale Bistandsordning; og for at levere et eksempel på god administration og anvendelse af naturressourcer som jord og vand til gavn for den jævne mand og kvinde i Tennessee-Floddalen, gennem oprettelsen af Tennessee-Flodalens Styrelse; for at sørge for jobs til de arbejdsløse, forbedre lønindkomsten og arbejdsforholdene, og for at fjerne urimelig konkurrence og handelspraksis i forretningslivet, gennem skabelsen af Styrelsen for offentlige Arbejder; for at skaffe de arbejdsløse jobs ved store, offentlige byggeprojekter, gennem oprettelsen af Den føderale Arbejdsformidling; for at hjælpe landmændene, så vel som de sultende arbejdsløse, gennem opkøb og uddeling af overskydende madvarer til dem, der ellers ikke ville have haft mad; og for at igangsætte et omfattende jobskabelsesprogram til dem, der ikke kunne finde arbejde på det private arbejdsmarked, gennem oprettelsen af Den civile Arbejdsformidling...

Alle disse eksempler på anvendelsen af regeringsmyndigheden som en organiseret form for selvhjælp til alle klasser og grupper og sektioner i vort land, blev taget i brug under

disse berømte, første 'Hundrede Dage', eller i løbet af resten af det kriseår, som en følge af lovgivningsarbejdet i de første hundrede dage. Mange flere eksempler fulgte i de efterfølgende år. Disse eksempler fra 1933 udgør kernen i de nye tiltag; de bliver alle diskuteret i dette bind.

De udgjorde virkeliggørelsen af New Deal – regeringen, der handlede for at tilvejebringe ikke blot en umiddelbar genrejsning, men også dennes langtrækkende reformhensigter. For bag den umiddelbare effektivering af alle disse loves forholdsregler og de under disse love oprettede virksomheders aktiviteter, lå intentionen om, at målenes overordnede hensigt var, at de skulle være af varig karakter.

Vi vidste, at et [privat] ledelsesorienteret, økonomisk system havde frembragt og atter ville frembringe økonomisk og social katastrofe. Et privat lederskab, der gik ud fra det standpunkt, at det tilstræbte mål var national velfærd, havde ikke eksisteret; regeringens overtagelse af et sådant lederskab var den eneste metode, der var tilbage.

Målene var, har altid været og er fortsat de følgende, beskrevet i korte vendinger:

En reel mulighed for mænd og kvinder for at arbejde med produktion til anstændige lønninger og rimelige arbejdstimer, eller være beskæftiget ved landbruget for et rimeligt udkomme.

En reel mulighed for at have bankopsparinger, der er beskyttet imod den spekulative brug af andre folks penge [jævnfør Glass-Steagall – red.]; og for at investere uden risiko for grådige salgsfolks og spekulanters svig eller svindel.

En reel mulighed for en tilstrækkelig fritid, bedre boligforhold og et bedre helbred.

En reel mulighed for at skabe en rimelig fortjeneste i

forretningslivet, beskyttet mod monopoler og konkurrenceforvridning, men organiseret på en måde, der fremskaffer rimelige priser for den almene forbruger.

Administration og anvendelse af naturlige ressourcer til gavn for den jævne mand og kvinde.

Tryghed mod alderdommens genvordigheder.

Tryghed mod uventet eller midlertidig arbejdsløshed.

Tryghed mod nye såvel som gammelkendte former for kriminalitet.

Tryghed mod krig.

Genopbygningsarbejdet, som vi påtog os i 1933, fordrede ikke skabelsen af fremmedartede værdier. Det bestod snarere i at finde veje tilbage til gamle, men noget glemte, idealer og værdier ... «

Og disse veje, som FDR havde sagt ved begyndelsen, er det, der opbevares som en helligdom i Fortalen til Den amerikanske Forfatning: en mere perfekt union, retfærdighed, ro og orden i landet, et fælles forsvar, almen velfærd og frihedens velsignelser for os selv og vor efterslægt.

EIR deltager i 50-års mindededag for Den afrikanske Union

4. juni 2013, Af *Donielle DeToy* – For halvtreds år siden, den 25. maj, 1963, mødtes afrikanske ledere fra 32 nyligt dannede

nationer i Addis Abeba, Etiopien, for at danne Organisationen af den Afrikanske Union (OAU). Ghanas præsident, dr. Kwame Nkrumah, en af OAU's stiftende 'fædre', fremlagde en klar og nødvendig vision om et forenet Afrika, der samledes om et uafhængigt banksystem, økonomisk samarbejde og store infrastrukturprojekter som fælles mål for kontinentet. Laurence Freeman, EIR's afrikanske redaktion, genopvækkede den 28. maj denne vision i sin tale: »Afrikas store underskud: Udfordringen om infrastrukturens forfald, fred og økonomisk udvikling« på OAU's hovedkontor i New York City.

»Afrika@50 Topmøde«-konferencen sponsoreredes af Centeret for mediernes Fredsinitiativ (CMPI) for at højtideligholde grundlæggelsen af OAU. Dr. Uchenna Ekwo, præsident og grundlægger af CMPI, inviterede Freeman til at tale på det første panel, »Demokrati, udvikling og forsvar«. Freeman præsenterede nogle af EIR's forslag til store infrastrukturprojekter for Afrika og fremkaldte en intens diskussion om Amerikas første finansminister, Alexander Hamiltons, kreditpolitik.

Freeman mindede tilhørerne om Afrikas mest berygtede, britiske imperialist, Cecil Rhodes' brutale mentalitet, den Cecil Rhodes, som var mesteren bag »plyndringen af de rigelige ressourcer, der ligger i kontinentets undergrund, med tilføjelse af drabene på et tocifret milliontal af 'indfødte' over jorden.« Ulykkeligvis fortsætter, efter 50 år, den samme politik, sagde han. De to mekanismer, der bruges til at opnå disse ønskede formål, er:

- 1) den bevidste afvisning af opbygning af regionale og transkontinentale infrastrukturprojekter inden for de vitale kategorier: energi, vand og jernbaner; og
- 2) manipuleringen, skabelsen og næringen af 'etnisk-religiøse' forskelligheder.

Den tilsigtede konsekvens har været sårbare eller svækkede

stater over hele kontinentet. Desperate mennesker, der lider under mangel på livets basale nødvendigheder, kaster sig forudsigeligt nok over hinanden og dræber deres brødre og søstre for mad, jord og vand, for simpelt hen at overleve. Vi er i dag vidne til disse vilkår i Sudan og Sydsudan, Den centralafrikanske Republik, Den demokratiske republik Congo, Nigeria og Mali.«

Nkrumahs vision

Hvordan bringer man konflikterne, krigene, hungersnøden og opstandene til en afslutning? Freeman insisterede på, at de underliggende årsager må udryddes og erstattes af et nyt, økonomisk princip, baseret på Hamiltons kreditsystem og kontinentalt samarbejde om store infrastrukturprojekter. Dette koncept er ikke nyt for OAU; ved den stiftende konference i 1963 talte præsident Nkrumah om et lignende tema:

»Det er sandt, at vi nu kaster kolonialismens åg af os så hurtigt som muligt, men vor succes på dette område imødegås af de succesfulde, intense bestræbelser fra imperialismens side for at fortsætte udnyttelsen af vore ressourcer ved at skabe splittelse blandt os ... «

»Det var kolonialismen, der oprindeligt forhindrede os i at samle den virksomme kapital; men det var os selv, for hvem det mislykkedes at tage den fulde magt, som uafhængighed gav os, i anvendelse for at mobilisere vore ressourcer. Det er kun ved at forene vor produktive kapacitet og den resulterende produktion, at vi kan samle kapital. Og når vi først får begyndt, vil momentet øges. Med kapital, der kontrolleres af vore egne banker, spændt for vor egen, virkelige udvikling inden for industri og landbrug, vil vi gøre fremskridt. Vi vil akkumulere maskineri og etablere stålværker, jernstøberier og fabrikker; vi vil forbinde vort kontinents forskellige stater gennem transportforbindelser; vi vil forbløffe verden med vore vandkraftværker; vi vil

dræne marsk og sump, rydde befængte områder, ernære de underernærede og fri vort folk for parasitter og sygdomme. Det ligger inden for videnskabens og teknologiens muligheder at få selv Sahara til at blomstre op som en udstrakt mark med grøn vegetation, til udvikling af landbrug og industri.«

»En lysende fremtid«

At få Sahara til at blomstre var nøjagtig, hvad EIR dernæst præsenterede for tilhørerne. Freeman viste kort over fire, store, kontinentale projekter – to forslag til vandinfrastruktur, Transaqua-projektet og kanalen fra det østlige Congo til Qattara-sænkningen, og to transportkorridorer, Afrika-passet og en øst-vest-jernbane.

Et kort over vandressourcerne i Afrika viser tydeligt problemet: en overflod af vand i Congobassinet og et ekstremt tørt ørkenområde, inklusiv den hastigt svindende Tchad-sø. Transaqua (se EIR, 8. okt. 2010) ville bygge en sejlbar kanal fra den mægtige Congoflod, mod nord for at mødes med Obanguifloden og dernæst krydse over Den centralafrikanske Republik ind i Charifloden for at fylde Tchad-søen op. Dette ville forbedre livsbetingelserne for mere end 50 millioner afrikanere fra Tchad, Cameroun, Niger og Nigeria og dermed skabe et nyt, økonomisk potentiale for Sahel-området. Kanalen fra det østlige Congo til Qattara-sænkningen (EIR 8. juni 2012) begynder også ved Congofloden; dette forslag til en overvandingskanal løber gennem Den centralafrikanske Republik, Sydsudan, Sudan og Egypten. De to transportnet vil forbinde mere end 20 lande på det afrikanske kontinent.

Freeman talte dernæst om ungdommen i Afrika, det kontinent, der

»rapporteres at have verdens hastigst voksende befolkning i aldersgruppen 15-24, som udgør 20 % af kontinentets totale befolkning, eller 200 millioner mennesker, og 60 % af de

arbejdsløse. Konstruktionen af disse infrastrukturprojekter vil ikke alene være den mest effektive måde at skaffe Afrikas »ungdomspukkel« arbejde på, men vil også nødvendiggøre uddannelse og træning af et tocifret milliontal af unge mennesker som arbejdere, ingeniører og videnskabsfolk. Et sådant handlingsforløb vil skaffe alle afrikanere en lysende fremtid og være til gavn for hele verden.«

Lyndon LaRouche har advaret om, at det nuværende, globale finanssystem er ved at disintegrere, og at USA må tage føringen ved at genindsætte Glass/Steagall-loven og etablere et kreditsystem efter Hamiltons principper. Det var denne idé, der skabte en yderst intens dialog under konferencen. En konferencedeltager, der påberåbte sig at være en efterkommer af Hamilton, udfordrede alle til at tage til Wall Street for at beskue statuen af Hamilton og studere hans skrifter for at forstå, hvordan det gik til, at Amerika var i stand til at befri sig selv fra Det britiske Imperium ved at skabe en ny form for bank. Dette omhandlede det spørgsmål, der ofte stilles: »Hvordan vil man betale for disse projekter?«

Om eftermiddagen begyndte en af paneldeltagerne sin tale med at referere til Freemans tidligere præsentation og gav dernæst en kort gennemgang af Hamiltons nationale banksystem. Hans improviserede erklæring afsluttedes med en opfordring til den omgående etablering af First National Bank of Africa. De 'grundlæggende fædre' af OAU og USA ville helt sikkert have været enige heri.

Foto: Kwame Nkruma (1909 – 1972)

Det anglo-hollandske Imperium er en ondskabens struktur, og menneskehedens eneste, virkelige fjende

30. maj, 2013

Hvis det amerikanske folk forstår den virkelige hensigt med Dodd/Frank-loven, så har det halvvejs forstået, at menneskehedens sande fjende er Det britiske Imperium med sin politik for overlagt folkemord. Enhver, der tænker over absurditeten i den bail-out- og bail-in-politik, der er indlagt i Dodd/Frank-loven og Federal Reserves kvantitative lempelse, kan med lethed se, at alle de penge, der er målet for dette plyndringstogt, ikke engang tilnærmelsesvis kan dække den rene spillegæld på mere end tusind billioner dollar, der er akkumuleret siden 2001.

Den virkelige hensigt med disse falske forholdsregler er massefolkemord. Man skal ikke undervurdere Dronningen. Den britiske Krones politik er at udslette mere end 80 % af den menneskelige race på den hurtigst mulige og mest effektive måde. Det er et spørgsmål om liv eller død, at alle amerikanere forstår det inderste væsen af dette oligarkiske udyr, som kendes som 'the Brutish Empire', Det dyriske Imperium. For at fremme [forståelsen af] denne vitale fremstilling, vil LPAC producere en serie grafiske afsløringer af Det britiske Imperiums sande væsen, lige fra den onde Tæve til de ydmyge redskaber, som Barack Obama, Tony Blair, Al Gore osv., der rangerer allerlavest i Helvede.

Imperiets struktur begynder i toppen med kongedømmet. Dronningen udøver faktisk magt over et udstrakt, globalt imperium. Under Det britiske Statssamfund (Commonwealth) er

over 50 nationer, der optager 1/3 af planetens landskab, 1/3 af verdens befolkning, og en endnu større andel af de strategisk vigtige mineral- og energiresourcer, i en eller anden grad underlagt Kronens kontrol. I 16 lande er Dronningen den øverste regent.

Denne Imperiets formelle struktur er blot en af den globale magts fangarme. City of London er hovedkvarter for et globalt finanssystem, der strækker sig over alle kontinenterne, med udenlandske tilflugtssteder. Det er selve systemet for de private, oligarkiske finanser, som er det system, der regerer planeten. Siden afviklingen af FDR's Bretton Woods-system og Glass/Steagall-loven er alle de største finansinstitutioner, fra Den internationale Valutafond og Verdensbanken til Federal Reserve, Den europæiske Centralbank, ECB, og alle TBTF (too-big-to-fail; for store til at gå ned)-bankerne en del af et og samme udplyndringssystem, der har opbygget en derivatpyramide på rundt regnet 1,4 tusind billioner dollar.

Siden Maastrichttraktaten og regeringerne Bush og Obama, har der ikke været en tøddel ægte, national suverænitet i det transatlantiske område. Men tab af national suverænitet er ikke, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om folkemord.

Det britiske Imperium bringer en udstrakt struktur i stilling for at kunne udføre dette folkemord.

Der er den globale miljøbevægelse, som i perioden umiddelbart efter krigen [Anden Verdenskrig] åbenlyst blev beskrevet som en genoplivning af racehygiejne under et mere godartet navn. Den største kilde til folkemord i dag er den grønne politik, som f. eks. forvandler fødevarer til petroleum på et tidspunkt, hvor planeten står over for alvorlig fødevaremangel. Store dele af Afrika fremstår som vildtreservater, der styres af WWW, og som sætter scenen for fremprovokation af stammekrige og anden form for folkemord, mord på alle, selvstændigt tænkende, politiske ledere, og andre ulykker.

Det britiske Imperium står også bag ethvert element af global terrorisme. Dope, Inc. (narkotikaforbundet) er en gren af denne terrorisme, der bærer ved til narko-terrorisme på alle kontinenter samtidig med, at den også promoverer åndsdrab gennem afhængighed af narkotika. Narkopengene fodrer finanssystemet med de udenlandske tilflugtssteder og udgør nu en uundværlig del af imperiets finanssystem.

Igennem de sidste 400 år har Det britiske Imperium holdt Den arabiske Halvø i en skruestik, der går tilbage til Det østindiske Kompagnis velmagtsdage, hvor emiraterne var de vigtige anløbshavne en route til Indien. Siden Sykes-Picot har den britiske kontrol over Den persiske Golf-region, så vel som Israel, været en dominerende faktor. Nu udnytter briterne deres sammenslutning med de saudiske kongelige og Wahhabi-præsteskabet til at promovere en ny hundredårskrig, idet de sætter sunni- og shia-muslimer op imod hinanden over hele Eurasien og Afrika.

Under præsidentskaberne Bush og Obama har briterne accelereret den uforbeholdne ødelæggelse af den amerikanske økonomi. De to lovgivningsmæssige »præstationer« under Obama – Obamacare og Dodd-Frank – har ikke været andet en programmer for massedrab. Den magt, som Wall Streets penge og lobbyvirksomhed udøver over Kongressen, er nok et skammens element af City of Londons og dens Manhattan- og Boston-vedhængs rækkevidde.

Australien **kan** **ikke**
»overleve« **uden**

familielandbrug

Borgernes Vælgerråd (CEC, Citizens Electoral Council) i Australien udstedte den følgende rapport til medierne for at give en opsummering af omfanget af nationens landbrugskrise – en trussel mod den hjemlige og globale fødevareforsyning. CEC mobiliserer i øjeblikket for, at der tages skridt til hasteindgreb. (www.cecaust.com.au).

10. maj, 2013 – Netop nu, som en konsekvens af politiske beslutninger, står mange tusinde familiefarmere over hele Australien over for en umiddelbart forestående ruin:

- 600-1200 familiefarmere i det vestlige Australiens (WA) østlige hvedebælte er under vedholdende angreb fra bankerne og både de statslige og føderale regeringer for at tvinge dem væk fra landbruget og/eller privatisere og sælge deres kooperativer til udenlandske kornkarteller.

- Mange hundrede oksekødsproducenter i det nordlige Australien er blevet ramt på deres svage punkt gennem regeringens rent ud sabotage af deres eksportmarkeder, der har medført, at hjemmemarkedet er blevet oversvømmet af oksekød, hvilket har drevet prisen for kvæg fra A\$ 500-1000 pr. hoved ned til så lidt som A\$ 20 og efterladt hundreder af producenter bankerot og selvmordstruede.

- Hundreder af frugtavlere og mælkefarmere i det nordlige Victoria er ved at blive knust af regeringens frihandelspolitik, der i øjeblikket tvinger SPC-Ardmona-konserverfabrikken i Shepparton til en drastisk reduktion i produktionen og har tvunget prisen for mælk langt ned under fremstillingsprisen.

Imidlertid slår regeringen, der har forårsaget disse kriser, farmerne oven i hovedet med den besked, at de ikke er

»levedygtige«.

CEC afslørede i sit juni/juli 2012-nummer af avisen New Citizen den kendsgerning, at antallet af ægte familiefarme i Australien i 2010 har nået det farligt lave tal 40.000, en skarp nedgang fra 120.000 for to årtier siden og fra 204.000 i 1953.

Hvis det australske folk fortsat tolererer, at deres regeringer, med begge de to største partier, fortsætter med aggressivt at drive familiefarmere væk fra landbruget – hvad enten årsagerne skal findes i frihandel, bankernes rationerede finansiering, eller grøn fascisme (inklusiv de vegetariske militante, der giver sig ud for at tale dyrenes sag) – så vil folket stå over for den meget realistiske udsigt til, at deres nation ikke kan overleve.

Den aktuelle krise er en dødbringende trussel mod Australiens fødevarer sikkerhed. Agro-virksomhedsselskaber vil ligge på lur for at overtage nogle af disse landbrug, men de garanterer ikke en nations fødevarer sikkerhed. Agro-virksomheder producerer kun, når det passer på bundlinjen, og ofte producerer de efter kontrakt med globale forsyningskæder, uanset de hjemlige fødevarer behov. Kun de stærke familiefarme, der har en pålidelig produktion, prioriterer hjemmemarkedet, eksporterer overskud og plejer jorden til overlevering til de næste generationer, kan garantere en nations fødevarer sikkerhed.

Den aktuelle krise er også en trussel imod den globale fødevarerforsyning. Man anslår, at 1 milliard mennesker hver dag må gå sultne, alt imens de to sektorer, hvor australske familiefarmere er ved at blive knust, hvede og oksekød, udgør landets to største landbrugseksportsektorer.

Australien er verdens andenstørste hvedeeksportør efter USA, og WA's hvedeavlere producerer størstedelen af de australske afgrøder. Regeringen lader bankerne tilintetgøre WA's avlere

på et tidspunkt, hvor tørke og frostgrader i USA forventes at reducere nationens 2013-vinterafgrøder med 25 %, og tørketilstande reducerer hvedeproduktionen i Rusland, verdens tredjestørste eksportør af hvede.

Australiens eksport af levende kvæg til Indonesien har markant øget forbruget af protein hos millioner i denne nations lavindkomstgrupper. Australiens kødeksportmarkeder i Mellemøsten omfatter nogle af de nationer, hvor fødevarer mangel udløste de nationale regeringers fald i 2011. Australiens selvpåførte krise forværrer den globale mangel: den amerikanske produktion af oksekød, der repræsenterer en femtedel af den globale produktion, forventes at falde drastisk i år.

Der er ingen grund til, at nogen som helst hvedeavler, oksekødsproducent, frugtavlser eller mælkefarmer, der i øjeblikket kæmper for deres overlevelse, skal miste deres farme. Det ligger fuldstændigt inden for rammerne af regeringens magt med omgående virkning at:

- – erklære et moratorium for overtagelse af farme;
- – beordre bankerne til at genforhandle gælden i farmene til en lavere rente;
- – etablere en statslig organisation, hvor farmere kan låne til en lav rente til finansiering af deres afgrøder og kapitalopgradering;
- – pålægge told på import af frugtkonserves og vedtage bøder for Coles og Woolworths for yderligere at misbruge deres markedsdominans ved at anvende udenlandske ressourcer af frugt og grøntsager, der produceres hjemme;
- – etablere kontrakter direkte regeringerne imellem med nationer som Indonesien for at genoptage forsyningen af oksekød, med en regeringsgaranti både for forsyningen til Indonesien og for prisen til de australske producenter;

sådanne kontrakter bør også tilstræbes med Mellemøsten og Afrika.

Den eneste løsning på længere sigt er imidlertid, at regeringen vedtager en Glass/Steagall-opdeling af essentielle bankaktiviteter og den spekulative investeringsbankaktivitet for på denne måde at beskytte og prioritere kredit til landbrugsproduktion. Dernæst må regeringen oprette en nationalbank, der ejes og drives af regeringen, der leder langfristet kredit over til en styrkelse og udvidelse af nationens fødevareproduktion. Dette ville f. eks. omfatte investering i en øget kapacitet til forarbejdning af kød, som den aktuelle krise har vist, at Australien har en sørgelig mangel på.

Lederen af Borgernes Vælgerråd, Craig Isherwood, erklærede i dag: »Den beslutning, som regeringen skal tage, er ikke en forretningsbeslutning, men en beslutning i nationens interesse. Alle familiefarmere, der tvinges fra landbruget af denne krise, er de klare ofre for regeringens overlagte plan, som regeringen må drages til ansvar for.

Det er op til den australske befolkning. Hvis I forstår, hvor stor betydning familiefarmene har for Australiens overlevelse som nation, og I er villige til at påtage jer ansvaret for at kæmpe for nationens fremtid, så gå med i CEC«, fortsatte han.

Kilde: EIR 17. maj 2013

HOVEDARTIKEL: Kornmangel på verdensplan: Udsigt til hungersnød uden omslag til Glass-Steagall

Forbruget af korn af alle slags overstiger nu mængden af den globale produktion, og svælget kan ikke indhentes. At tillade en fortsættelse af denne politik – som dikteres af det imperiale finanskartel –, som har ført til denne katastrofe og til, at mindst en milliard mennesker verden over allerede sulter, er ikke en realistisk valgmulighed. Løsningen er et omslag – og det hurtigt – til Glass-Steagall.

Af Marcia Merry Baker. EIR, 13. maj 2013 – Mængden af verdens årlige forbrug af korn (alle slags) – til direkte menneskelig fortæring, foderandel til dyrehold, sædekorn til året efter, biobrændstof, spild o. s. v. – overstiger nu mængden af den globale produktion; svælget kan ikke indhentes. Det betyder præcis, hvad du tror: Vi har et problem. Den politik, der ligger bag dette, er vanvittig. At tillade at den fortsætter betyder, at der ikke er noget håb for den milliard mennesker i verden, der allerede lider af sult, og at der ikke er noget håb om en fremtid nogetsteds.

Figur 1 giver et situationsbillede af krisen i kornproduktion kontra kornforbrug; det blev publiceret den 9. maj af FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisations »FAO's korte oversigt over udbud og efterspørgsel af kornsorter«. Afdelingen rapporterer, at verdens totale produktion af korn (alle sorter) for 2012-13 forventes at blive 2,306 metertons, hvilket er mindre end de 2,332 mmt, som forbruget forventes at blive. Det er ikke første gang nogensinde, at der er en sådan ubalance, men med

praktisk talt ingen reserver, ingen udveje, og ingen ændringer i politikken, har det dødbringende betydning.

Dårligt vejr i adskillige vigtige landbrugsområder (som FAO rapporterer det) er en medvirkende faktor til sæsonmæssige underskud. Men sårbarhed over for ekstreme vejrforhold inden for nutidigt landbrug har været et overlagt aspekt ved »det fri markeds« regime, som i årtier er blevet prasket verden på af globale finansielle, varemæssige og politiske netværk, der bedst kendes som Det britiske Imperium. De har en plan, der går ud på fødevareunderskud og affolkning.

Dette kom for nylig til udtryk i en rapport fra december 2012 fra Londons Kongelige Institut for Internationale Affærer (Chatham House) med titlen »Ressourcefutures«, som afgjorde, at den »nye normalsituation« ville bestå af prischok, der stammede fra overbefolkningens pres på knappe ressourcer, for hvilket der ikke findes nogen løsninger. Regeringer må danne en »koalition af betroede« – en R30 (Ressourcer 30), der skal rationere knapheden.

Hvad har Obama-regeringen at sige angående de kommende udsigter for høsten? »Gør jer ingen bekymringer. Såningen, vejret og afgrøderne bliver alt sammen godt. De tomme beholdere bliver fyldt op.«

Oksekøds- og mælkesektoren hårdt ramt

Virksomheden af underskud af korn på verdensplan betyder, at forsyningen af animalsk protein i fødekæden vil være blandt de første fødevaretyper, der vil opleve et kraftigt fald. Mangel og priser, der skyder i vejret, på majs, hør, soja og andre foderemner til dyr rammer kød- og malkekvægfarmere hårdt, midt i en tørke i det sydvestlige Nordamerika, det nordlige Australien, New Zealand og andre steder.

Antallet af kvæg er faldet voldsomt i Texas, Oklahoma og

Kansas. I det nordvestlige Queensland i Australien holdt kvægopdrættere et »krisetopmøde« den 7. maj. Her og andre steder får ranchejerne at vide, at det nuværende system med »markederne« må herske, hvilket betyder, at producenterne står over for den kendsgerning, at de priser, de får, er lavere end deres produktionsomkostninger. Verdens eksportforsyninger af mælk er skrumpet ind til ingenting. I New Zealand – som udgør en vigtig kilde til mælkeprodukter til eksport – har tørketilstande haft en drastisk negativ virkning på mængden af mælk, der produceres. Verdens eksportlagre er nu praktisk talt nede på nul for sødmælkepulvers vedkommende, såvel som for skummetmælk og smør.

I Californien, den største mælkeproducerende stat i USA, er over 350 højtydende, mælkeproducerende landbrug lukket i løbet af de seneste par år, hvilket efterlader knapt 1500 i alt, hvoraf mange har problemer. Sidste efterår protesterede californiske mælkefarmere i Sacramento. Den 1. maj afholdt Delstatskongressens Landbrugskomite en høring; den 20. maj har Californiens Departement for Fødevarer og Landbrug planer om at afholde endnu en høring om krisen.

Glass-Steagall og videnskab

Det, der kræves, er et radikalt omslag væk fra den politik, der bragte os til dette kritiske punkt – de seneste fem årtiers globale udflytning af kilderne til fødevarer og alle andre former for spekulative pengemarkeder inden for landbruget, i stedet for at fremme fødevarerens sikkerheden i nationens tjeneste gennem kredit til programmer for forbedringer i forhold til jord, vand og energi, fastsættelse af priserne til farmerne baseret på deres faktiske omkostninger, og generel støtte til landbrug og forarbejdning i familieregi.

Rent umiddelbart er der behov for at genindsætte

Glass/Steagall-banksystemet med det formål at genetablere kredit til familiefarmerne og opbygning af landbrugsinfrastruktur. I samme ånd kan kortfristede nødforanstaltninger for at redde familielandbrug lanceres omgående gennem bevillinger, kredit og gældsmoratorier. Selv om der er knaphed på fødevarer, kan der findes ressourcer, der kan distribueres til områder, hvor nøden er hård.

Krisesituationen for farmere og ranchejere i Australien er typisk for det, der sker, med forskelle i enkelthederne, i landbrugsområder over hele verden. Den australske hvede- og oksekødssektor trues af ruin; begge er af afgørende betydning for den aktuelle, globale fødevarerforsyning, såvel som for den hjemlige. Den medfølgende erklæring, der er udgivet den 10. maj af Borgernes Vælgerråd (CEC), giver et overblik over detaljerne.

Lederen af de vestaustralske (WA) hvedefarmere Jean Robinson stiller op til valg til den føderale forsamling i september på et CEC-program for at samles om omgående forandring. På et masse møde for WA-hvededyrkere i Merredin den 10. april cirkulerede der en anmodning, som hun offentliggjorde i april, hvis punkter med få ændringer kan anvendes i et hvilket som helst område, hvor der i dag er landbrugskrise:

»Forholdsregler bør omfatte:

1. En total adskillelse af almindelig bankvirksomhed med indsættelse og udlån af indskud fra risikabel, spekulativ bankaktivitet. En total adskillelse kan kun opnås gennem strukturelle ændringer som i den succesrige amerikanske Glass/Steagall-lov fra 1933.
2. Et gældsmoratorium for at reorganisere den ubetalelige gæld med henblik på at befri fødevarerproduktion fra åger.
3. Oprettelsen af en ny Commonwealth National Credit Bank efter forbillede af den originale Commonwealth Bank og/eller Statsejede Regeringsbanker, der vil lede offentlig kredit over

til langfristede investeringer i strategisk vigtige industrier såsom landbrug, og til det desperate behov for fysisk, økonomisk infrastruktur. Dette må ske for at genoplive Australiens kollapsende industrielle basis og økonomi.« (»Resolution til redning af vore farme«, april 2013).

I Robinsons politiske erklæring til fordel for en forøgelse af den fysisk-økonomiske produktive kapacitet ligger der ifølge dens natur også det synspunkt, at landbrugets produktive potentiale er ubegrænset, takket være videnskaben. Beviset for dette princip for ris' vedkommende er blevet gennemgået af dr. Robert Ziegler, direktør for International Rice Research Institute, i en spændende præsentation i december 2012 i Washington D.C., som er dækket i dette nummer af EIR (se nedenfor).

»Ris-eksemplet« modbeviser grundigt den imperiale, 'grønne' påstand, som er lutter løgn, at verdens befolkningstal har »toppet«, at forekomsten af ressourcer er endegyldig, og at Jorden kun kan reddes ved at »administrere knapheden« og acceptere affolkning.

I USA kan man konstatere et fremstød imod ødelæggelsen af landbruget i den beredvillige aktivering hos de medlemmer af delstatskongressen med baggrund i landbruget, hvor de forlanger, at Kongressen tager skridt til at genindsætte Glass-Steagall. De 18 stater, der hidtil i år har vedtaget en resolution for dette, omfatter Minnesota, Montana, Louisiana, South Dakota og andre landbrugsstater; i South Dakota blev en resolution vedtaget i begge kamre; og i Indiana blev en resolution fremlagt og vedtaget i Underhuset samme dag, den 11. april.

Omfanget af kornkrisen

Den mængde af verdens totale kornproduktion (alle slags korn), der er nødvendig for at der kan være anstændig ernæring til

alle, er i grove træk det dobbelte af de 2,003 metertons, der er vist på Figur 1. Dette kan sagtens opnås gennem forbedrede betingelser med hensyn til sikkerhed for vandforsyning, frugtbar jord og beskyttelse i forhold til ekstreme vejrforhold, såvel som genforbedrede planter og dyr.

Men i øjeblikket ser man bag ved situationsbilledet på Figur 1 mange problemområder for alle typer korn og fødevarer.

En del af den aktuelle nedgang i verdens produktion af korn stammer fra den indvirkning, som vejret har haft på den amerikanske hvedeproduktion. Mere end halvdelen af vinterhvedebæltet i de sydlige højsletter er fortsat ramt af tørke; oven i dette har området været ramt af sen forårsfrost. Høsten her, som finder sted senere, i juni, forventes at blive 23 % mindre end sidste år i henhold til det amerikanske landbrugsministeriums første beregning for denne høstsæson, som blev udgivet den 10. maj. De vestligste amter med hvededyrkning i Kansas er katastrofeområder.

På landsplan kunne amerikansk vinterhvede (hårde, røde arter) opleve en nedgang på gennemsnitlig mindst 10 %. FAO's globale prognose for hvede i 2013 er 695 metertons, hvilket er mindre end de 701 metertons i 2011.

Dette års verdenshøst af majs er usikker på grund af forsinket såning både i USA og Kina. Vådt og koldt vejr har forsinket såningen af afgrøderne i Iowa og Illinois – hjertet af majsbæltet. I Iowa er kun 8 % blevet sået, langt under sidste års 62 % (et gunstigt forår). Dette er den seneste start i Iowa siden 1995.

Økonomen Todd Davis fra Illinois' landbrugsdepartement sagde i midten af april: »Der er ikke en stødpude af majs til rådighed, der kan imødegå vejr- eller andre produktionsrelaterede problemer for dette års afgrøder. Såningen vil begynde i Midtvesten i løbet af de næste par uger, og hvis den seneste rapport bliver til virkelighed,

viser den, at slutlagrene vil blive de mindste siden 1995-96.«
(Fra De føderale Landbrugsdepartementer, 10. april, 2013.
(Rapport online fra »Landbrugets Stemme«.)

marciabaker@larouchepub.com

Krisen i verdens fødevareforsyning forværres

12. maj, 2013 – Ugunstige vejrforhold forsinker såningen af majs i både USA og Kina, hvilket føjer usikkerhed til en i forvejen livsfarligt utilstrækkelig fødevareforsyning og landbrugskapacitet i verden. Usikkerheden omkring majs og andre afgrøder kommer på et tidspunkt, hvor de amerikanske lagre af majs og soja er drastisk lave, afgrøder, som i de senere år har været en afgørende eksportvare, men hvor der nu sker en stor omdirigering af majs til fremstilling af brændstof under Obamas/Londons politik for folkemord. Manglen på rigelige mængder af dyrefoder til en overkommelig pris er en hovedfaktor i den totale, globale nedgang i produktionen af animalsk protein.

FN's Fødevare- og landbrugsorganisation udgav i denne uge en rapport om det fortsatte fald i verdens lagre af kornsorter af alle slags (hvede, ris, majs og andre kornsorter). FAO anslår lagrene af kornsorter ved udgangen af 2013 til at udgøre 505 mio. metertons, hvilket er 3 % lavere end lagrene ved årets begyndelse. Økonom ved staten Illinois landbrugsafdeling Todd Davis sagde midt i april: »Der er ikke en stor stødpude af majs til rådighed til at imødegå vejrproblemer eller andre produktionsrelaterede problemer for dette års afgrøder. Såning begynder i Midtvesten i løbet af de næste par uger, og hvis

den seneste rapport bliver til virkelighed, så viser den, at lagrene ved årets udgang bliver de mindste siden 1995-96. (Kilde: American Farm Bureau Federation, den 10. april, 2013. »The Voice of Agriculture«, rapport online.)

Forholdet af rådighedslagre for majs er lavt, med 6,8 %, hvilket refererer til den mængde majs, der er tilgængelig, (oplagret på landbrug, i kartellernes kornsiloer o. s. v.), i relation til det forventede forbrug (alle formål) det år. Faktisk er det muligt, at der INGEN LAGRE vil være tilbage i august, før høsten i år begynder.

Forholdet af de amerikanske rådighedslagre af sojabønner er endnu lavere end for majs' vedkommende, med 4,1 %. Selv vurderingen fra USDA (april, 2013) er, at der kun vil være, hvad der svarer til 15 dages forsyning af sojabønner til rådighed den 1. september.

Vådt og koldt vejr i majsbæltet har forsinket såningen. Kun 12 % af majsmarkerne var tilsået ved begyndelsen af maj, hvilket er en fjerdedel af gennemsnittet over fem år. I Iowa, den største majsstat, er kun 8 % blevet tilsået, et fald på 62 % i forhold til sidste år (et favorabelt forår). Dette er den seneste start på såningen i Iowa siden 1995. Såningen af soja i USA er ligeledes forsinket. Kun 2 % af sojamarkeerne var tilsået pr. den 5. maj, sammenlignet med gennemsnittet over fem år på 12 %, og i kontrast til sidste års 22 %, et favorabelt forår. De amerikanske landmænd og deres udstyr kan måske klare udfordringen og få høsten i hus. Måske sker der et mirakel, og vejret bliver perfekt for afgrøderne i år. Eller også gør der ikke.

Hvad siger så Obama-regeringen? »Lad være med at bekymre jer.« Landmænd vil, selv med forsinkelserne, tilså så enormt et areal som 97,3 mio. acres, at selv om udbyttet pr. acre er forringet p. g. a. sen såning, fugt og kulde, så vil den totale høst ikke desto mindre blive rekordstor, og beholderne fyldt op. USDA's prognose pr. den 10. maj for arealer, tilsået

med majs, siger, at dette vil blive det største tilsåede areal i USA siden 1936.

Kilde: www.larouchepac.com

Det er på tide, Tyskland stopper sin maltusianske biobrændstofpolitik, så mennesker kan få mad

Af Georg Neudecker

Artiklens forfatter er aktivist i Schiller Instituttets landbrugskommission i Tyskland

EIR, den 12. april, 2013

To år efter, at Super E10 benzin (der indeholder 10 % etanol) blev introduceret i Tyskland, udgør det stadig kun ca. 18 % procent af brændstof til biler. Andelen stiger stadig, men er langt fra de 80 %, som den tyske regering forventede. Flertallet af bilejere undgår fortsat Bio Super (15 % etanol). Det ser ud til, at råolie- og biobrændstofindustrierne ikke har været i stand til at levere tilstrækkeligt overbevisende dokumentation for, at biobrændstof er en fordel for miljøet, fordi dets oprindelse og forarbejdning ikke kan dokumenteres. Der hersker skepsis: nogle er bange for skader på deres biler, fordi det er usikkert, om denne biosuppe angriber

brændstofs-systemet og ødelægger motoren; andre tager det etiske dilemma om »mad eller brændstof« op. Ingen normal person ønsker, at folk skal sulte et sted i verden, bare fordi man fylder tanken med biobrændstof. Stigende, globale fødevarerpriser, såvel som en kolossal og stadig større nedgang i den totale mængde af producerede fødevarer, samt en faldende evne til at producere fødevarer, er alle årsag til, at der er hungersnød. Dette vil slutteligt berøre alle.

Fremstillingen af biobrændstof er ikke en ny opfindelse fra de seneste 30 år. Omkring år 1900, da automobilmotoren stadig befandt sig i sin barndom, fremstillede man allerede brændstof, der indeholdt alkohol, til motorkøretøjer. Infrastrukturen var dengang meget ringe, med oliefelter, der slet ikke var udnyttede i moderne forstand. De beskedne, raffinerede råolieprodukter, som fandtes, såsom petroleum, blev hovedsagelig brugt til lamper. Tænk blot på Bertha Benz, hustru til opfinderen af den første automobil: Da hun kørte sin første tur fra Mannheim til Pforzheim, kunne hun kun købe brændstof på apotekerne. Fremtiden var endnu ikke blevet afgjort, og folk eksperimenterede i alle retninger. Undertiden var der flere elektriske biler og lastbiler, end der var motorkøretøjer med en indvendig forbrændingsmotor. Først, da startmotoren blev opfundet som motor i 1920'erne, var omstændighederne favorable for yderligere udvikling af motorer, der kørte på fossilt brændstof.

Fremstilling af biobrændstof begyndte i Brasilien i 1925, i Recife i staten Pernambuco. I 1931 fremstillede man 5,4 mio. liter, hvoraf det meste solgtes i det nordøstlige Brasilien. Under Den store Depression i 1930'erne brød Brasiliens sukkermarked sammen. For at beskytte investeringer i sukkerfremstillingen, øgede man fremstillingen af alkohol til 50 mio. liter, og en undtagelseslov krævede, at importører af brændstof blandede 5 % alkohol i deres produkt. Denne lov eksisterede frem til 1950'erne. Der kræves omkring 15 metertons[2]sukkerrør til at fremstille 1000 liter brændsel,

og når sukkerrørsaften er presset ud, bliver der ca. tre metertons tør, kødfuld restmateriale, der kaldes bagasse, tilbage, som kan bruges til opvarmning. Varmen fra det brændende bagasse er imidlertid ikke nok til at destillere etanolen fra den gærede sukkerrørssaft; der skal bruges mere brændsel.

Den sociale virkning af denne monokultur i Brasilien diskuteres i Jean Zieglers bog fra 2011, Destruction massive. Géopolitique de la faim. [Massiv ødelæggelse. Sultens geopolitik.] Han fortæller historien om Josué da Castro, forfatter til Geografica da fome (Sultens geografi). Da Castro, en verdensberømt forkæmper for retten til mad, havde studeret virkningerne af underernæring og fejlernæring hos børn. Da den økonomiske situation atter normaliseredes, gav alkoholprogrammet ikke længere mening.

[1] Det totale forbrug af biobrændstof i EU i 2012, som en andel af volumen af brændstof til transport, er 4,5-5 %. EU udgav i 2007 et »Direktiv for biobrændstof«, der krævede, at biobrændstof skulle udgøre 10 % af brændstof til transport i 2020; men i september 2012 blev målet ændret til at inkludere et loft på 5 % fra fødevarer; de andre 5 % skulle komme fra andre kilder end fødevarer, som halm.

[2] Meterton = 1000 kg

HOVEDARTIKEL:

Afsløret af Pecora-

kommissionen: Kontohavere blev narret til at blive »investorer«

Af Paul Gallagher, den 2. april, 2013

De ekstraordinære »Pecora-høringer« under Det amerikanske Senats bankkomite fandt sted fra slutningen af 1932 og i hele 1933 og sprængte »bankster-kriminalitet« lige ind i millioner af amerikaneres bevidsthed, samt førte direkte til vedtagelsen af Glass/Steagall-loven i 1933.

Mens andre faser af høringerne senere blev mere berømte (f. eks. afhøringen af J.P. Morgan), så var det sagen om landets største kommercielle bank, National City Bank, der fremkaldte den udbredte reaktion af grov forurettelse, der var drivkraften bag Glass/Steagall-reformen.

Ligesom Bankia og andre spanske banker notorisk havde gjort det fra 2010 til 2013, havde National City narret sine kontohavere til at blive bankens »investorer« og havde fået dem til at overføre deres indeståender til aktier i selve National City og til aktier, som bankens investeringsafdeling, National City Co., spekulerede i.

Fra 1930 til 1932 led kontohaverne dernæst store tab.

Rapporten fra Senatets Bankkomite, der udkom den 6. juni, 1934, indledtes med »Den kommercielle bankvirksomheds funktionsmåde«, der rent ud udtalte, at »der bør være en skarp demarkationslinje mellem den kommercielle banks funktion og investeringsbankens funktion.« Ikke alene overtrådte National City denne linje, men fyldte også sine bankfilialer rundt om i hele landet med National City Co.-salgssteder for aktier, og de forvandlede deres kommercielle bankpersonale til aktiesælgere, der konkurrerede om bonusser for at levere

kontohavere til investeringsgrenen.

To millioner aktier

De fleste af Senatets særlige undersøgelseskommissær Ferdinand Pecoras mange høringer var allerede blevet helliget til at vise den kolossale rolle, som kommercielle banker som National City Bank spillede i perioden 1926 til 1929 ved udlån af deres kontohavergrundlag til aktiebobler, aktiepuljer, firmaer og til at tage vekselrerlån, der skulle bruges til spekulation i aktier, obligationer og andre mere eksotiske instrumenter. Gennem National City-chefer og bestyrelsesformand Charles E. Mitchell, der blev vanæret af høringerne, viste Pecora, hvordan kontohavere personligt først blev smidt ned i aktiespekulationens fårevask og dernæst klippet, alt sammen af National City Bank.

Senatets rapport fra juni 1934 udtalte, under titlen »Overtrædelse af formuebestyrerpligten over for kontohavere og investorer«:

»De kommercielle banker fandt i deres kontohavere et frugtbart marked for købere af aktier, som blev foreslået af deres investeringsafdelinger. Man solgte aktier, i hvilke bankens afdelinger havde en pekuniær interesse, til disse kontohavere.«

»Ikke alene anbefalede bankernes direktører og ansatte kontohavere til investeringsselskabernes sælgere som mulige kunder, men bankens personale solgte bankaktier til kunder direkte, idet bankafdelingerne modtog et servicevederlag for sådanne salg.«

Og under overskriften, »Investeringsbankafdelingens handel og puljeoperationer med kommercielle bankers aktiekapital« opsummerede rapporten de tilståelser, som National City Banks funktionærer kom med under Pecoras ubøjelige afhøring:

»De kommercielle banker brugte deres investeringsafdelinger til ikke alene at omgå den lov, der forbyder banker at købe og sælge deres egen aktiekapital, men også til at deltage i risikable spekulationer i deres aktiekapital... Fra 1928 begyndte National City Co. en energisk, udstrakt kampagne for at sælge National City Banks aktiekapital, en kampagne, som omfattede ikke blot kontohavere og offentligheden, men også bankens ansatte... Kampagnen solgte omtrent 1.950.000 bankaktier til en værdi af ca. 650.000.000 dollar til offentligheden. National City Co. opmuntrede sine sælgere til at »svinge« offentligheden, inklusiv kontohavere i National City Bank, over til aktier i National City Bank.«

I en særlig modbydelig praksis brugte funktionærer og insidere i National City Bank kontohavere til at pumpe salget op af andre aktier, som de spekulerede i og dernæst solgte ud af med profit, idet de overlod tabene ved aktieboblen til kontohaverne, »micky'erne«¹

Bankkomiteens endelige rapport udtalte, at Bankloven af 1933, kendt som Glass/Steagall-loven, således blev vedtaget for at stoppe disse fremgangsmåder gennem en total opdeling af bankerne: »Bankloven af 1933, der vedtoges den 16. juni, 1933, blev kundgjort med det formål at udvirke en total adskillelse af de kommercielle bankers funktioner og investeringsbankernes funktioner, og for at udrydde meget af det misbrug, der blev afsløret under Senatshøringerne.«

1) Tilnærmelsesvis.. »dem, der bliver holdt for nar«.

Poesiens Californien: H.C. Andersens videnskabelige optimisme

I Poesiens Californien taler Andersen lidenskabeligt for videnskab som den gyldne kilde til poetisk inspiration, en lampe, der kaster lys på vejen til fremtiden, holdt højt af digteren, »Lysbæreren for Tider og Slægter.«

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

English versions:

Complete version:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Abridged version as published in EIR, Executive Intelligence Review on April 19, 2013:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Paradigmeskifte: Fred gennem

Udvikling

KAMPAGNEAVIS NR. 15, FORÅR 2013

[Download \(PDF, Unknown\)](#)